



ဘုမ္မာဝတီစာပေ

မင်းသိင်္ခ



၇၈၆

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီး နှင့်

တာကြောင်သော သူရဲကောင်း၊ မဟာမြိုင်ဓားသမား၊ ဗိုင်းကဇာ

မဟာမြိုင်စာသမား နှင့် မုတ်ဆိတ်ဖြူ အတိုးအို



မဟာမြိုင်ဓားသမားနှင့် မုတ်ဆိတ်ဖြူ အဘိုးအို

စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုရှိ၏။ စမ်းရေကျသံသည် သာယာ၏။
ထို့ကြောင့် ဤတောအုပ်အတွင်းသို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါရောက်ဖူးသော မျက်နှာဖြူ သစ်တောမင်းကြီးက ‘ဆင်ဂင်းစထရင်းမ်’ သီချင်းဆိုတတ်သော စမ်းချောင်းကလေးဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ဖူးသည်။

ထိုစမ်းချောင်းကလေးထဲတွင် ရွှေရောင်ငွေရောင် ပေါက်သော ငါးကလေးများ ရှိ၏။ ထိုငါးကလေးများ အပြင် ထူးဆန်းသော သတ္တဝါတစ်မျိုးလည်း ရှိ၏။ ထိုသတ္တဝါမှာ ကိုယ်က လိပ်ကိုယ်ဖြစ်၍ ခေါင်းက ကြက်တူရွေး ငှက်၏ ခေါင်းဖြစ်ကာ အမြီးကား မိကျောင်းအမြီးနှင့် တူ၏။ ထိုသတ္တဝါကို စမ်းချောင်းအတွင်း၌ တွေ့ရတတ်သကဲ့သို့ စမ်းချောင်းအနီး မြင့်မားသော သစ်ပင်ထိပ်ဖျား၌ လည်း တွေ့ရတတ်၏။ ထိုသတ္တဝါ၏ အမည်ကို တော၌ မကြာခဏ လာရောက် သစ်ခုတ်လေ့ရှိသော သစ်ခုတ်သမားလည်း မသိ၊ တောအတွင်း၌ တောကောင်တစ်ပိုင်းဖြစ်၍ နေသော မုဆိုးလည်း မသိ။ စကားကုန်ဆိုရပါမူ ထိုတောကို စောင့်သော အသက်အလွန်ရှည်သည့် တောစောင့် ရုက္ခစိုးကြီးကို မေးကြည့်လိုက်လျှင် ပင် သိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

သို့ရာတွင် ထိုသတ္တဝါကို မြင်ဖူးသော သူတို့ က ‘လိပ်ကြက်တူရွေး’ ဟူ၍ အမည်ပေးထားကြကုန်၏။

ထိုတောကား မွေ့လျော်ဖွယ်ကောင်း၏။ သို့ရာတွင် ထိုတော၌ မည်သည့် တောပျော်ရသေ့မျှ မရှိ။ မည်သည့် သူတော်စင်မှ မအောင်း။ ထို့ကြောင့် တောသည် တောသာ ဖြစ်၍ နေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုတော၏

အကြောင်းကို သိသူတို့ သည် ထိုတောကို ဖြတ်ရန်အတွက် ဘုရင်ခံ ရာ
ထူးကို ပေးမည်ဟု ဆိုသည့်တိုင်အောင်ပင် ဖြတ်ဝံ့သူမရှိ။ အဘယ့်ကြော
င့် ဆိုသော် ထိုတောအတွင်း၌ လွန်စွာရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော တော
ပုန်းဓားပြကြီး တစ်ဦးရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုတောပုန်းကြီးကို လူတို့ က ‘မဟာ’ ဟု ခေါ်ကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့်
တောပုန်းဓားပြခေါင်းဆောင်ကြီး ‘မဟာ’ ကိန်းအောင်းသော ထိုနှစ်လိုဖွ
ယ် မဟာမြိုင်တောသည် လူတို့ နှင့် အတော်အတန် အဆက်ပြတ်ခဲ့ရ
လေတော့သတည်း။

ဤကား မဟာမြိုင်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ အကျဉ်းပင်ဖြစ်ပေ၏။

တစ်ခုသော ဆောင်းကာလ၏ နံနက်ခင်း၌ တောပျော်ဓားပြကြီး သို့
မဟုတ် သူခိုးကြီးသည် အစာရှာဖွေရန်အလို့ ဌာ တောစပ်သို့ ထွက်၍
လာလေ၏။ သူသည် ချမ်းအေးလှသော ရာသီဥတု၏ ဒဏ်ကို အသိအမှ
တ်မပြုဘဲ ခြေလှမ်းကျဲကြီးဖြင့် ဣန္ဒြေရရ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

သူ၏ မျက်နှာမှ ထူထပ်သော မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေး၊ နှုတ်ခမ်း
မွေးများ နှင့် ကျော၏ အလယ်သို့ ရောက်နေသည့် သူ၏ ဆံပင်ရှည်ခြင်း
တို့ သည် သူ၏ ဦးခေါင်းပိုင်းကို အအေးဒဏ်မှ ကာကွယ်ပေးထားသကဲ့
သို့ ရှိလေ၏။

သူသည် ဟောင်းနွမ်း စုတ်ပြတ်နေသော ကုတ်အင်္ကျီဖားဖားကြီးနှင့်
ဘောင်းဘီစုတ်ပွပွကြီးကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ ဘွတ်ဖိနပ်ဟောင်းကြီးကို
လည်း သိုးမွေးခြေအိတ်စုတ်ကြီးနှင့်တကွ စီး၍ ထား၏။

သူ၏ ခါး၌ မူ လွန်စွာကြီးမားသော ခါးပတ်ကြီးကို ပတ်ထားပြီးလျှင်
သားရေအိတ်နှင့်တကွ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ချိတ်ဆွဲထားသော ဓားကြီးတစ်လ
က်လည်း ရှိလေ၏။ သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ၌ ထိုဓားကြီးသည် အထည်ဝါဆုံး ပ

စွည်းဟု ဆိုနိုင်၏။

သူခိုးဓားပြကြီးသည် နှင်းမှုန်များကြားတွင် လျှောက်သွားနေလေ၏။ သူ၏ နံဘေးရှိ စမ်းချောင်းကလေးမှ ရေခိုးရေငွေ့များ ပျံတက်နေသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ နှင်းမှုန်များကြောင့် လည်းကောင်း သူ၏ မျက်စိသည် ဝါးတစ်ရိုက် သာသာခန့်နေရာကိုပင် အားစိုက်၍ ကြည့်ပါမှ ဝါးတစ်ရိုက်သာသာခန့် နေရာကိုပင် အားစိုက်၍ ကြည့်ပါမှ မှုန်တိမှုန်ဝါးလောက်သာ မြင်ရလေ၏။

သူသည် မကြာခဏ ရှေ့သို့ အားစိုက်ကြည့်ရင်း လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ ဤသို့ လျှောက်၍ လာခဲ့ရာ တောစပ်အနီးသို့ ရောက်လျှင် သူ၏ ခြေလှမ်းများ သည် တုံ့ခနဲ ရပ်၍ သွား၏။ သူ၏ လက်သည် ဓားရိုးပေါ်သို့ ရောက်၍ သွား၏။ သူသည် လူရိပ်ကို မြင်လိုက်သောကြောင့် ရပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ၏ ဟန်ပန်အမူအရာမှာ သားကောင်းကို မြင်လိုက်ရသော ကျားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ရှိ၏။

သူသည် မလှမ်းမကမ်းမှ လှုပ်ရှားမှုကို တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်၍ ကြည့်နေ၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကိုပိုက်၍ မြေနီလမ်းကလေးကို ကန့်လန့်ဖြတ်၍ ပြေး၏။ ထို့နောက် အထုပ်ကလေးကို ကျောက်တုံးကလေးပေါ်၌ တင်ထားလိုက်ပြီးလျှင် မြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း ပြန်၍ ပြေးကာ နှင်းမှုန်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေ၏။

တော်ပျော် လူဆိုးကြီးသည် ရပ်မြဲ ရပ်၍ နေ၏။ ထိုသို့ ရပ်၍ နေရင်း စဉ်းစားနေ၏။ သို့မဟုတ် ‘တွေ’ ၍ နေ၏။ ထိုအချိန်မှာ ပင် ကျောက်တုံးပေါ်ရှိ အထုပ်ကလေးပေါ်မှ အသံကလေးတစ်သံ ထွက်ပေါ်၍ လာလေ

၏။

“အူဝဲ...အူဝဲ”

လူဆိုးကြီးသည် တွေ့၍ နေရာမှ လှုပ်ရှားသွား၏။ လှုပ်ရှားသွားသည် ဆိုခြင်းမှာ ကိုယ်ခန္ဓာ မဟုတ်၊ သူ၏ မျက်လုံးများ ဖြစ်၏။ သူ၏ မျက်လုံးများ သည် အရောင်ရွန်းပသွားသည် ။ သူ၏ မျက်နှာသည် လည်း မျက်လုံးများ နှင့်အတူ ကြည်လင်၍ သွားလေ၏။ ထို့နောက်...

“ကလေး” ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။ ရေရွတ်သံနှင့်အတူ ကျောက်တုံးကလေးဆီသို့ ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးသွားလေတော့၏။ အနီးသို့ရောက်လျှင် ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ကာ ကျောက်တုံးပေါ်မှ အနီးများ ဖြင့် အထပ်ထပ်ပတ်ထားသော ‘ကလေး’ ကို အားရဝမ်းသာ ကောက်ယူ လိုက်လေတော့၏။

သို့ရာတွင် လူဆိုးကြီး၏ လက်များ သည် ‘ကလေး’ ဆီသို့ မရောက်မီ၌ပင် အလွန်ရှည်လျားသော တုတ်ကြီးတစ်ချောင်းသည် ကလေးနှင့်လူဆိုးကြီး၏ အကြားတွင် ဒေါက်ခနဲ ကျ လာပြီးလျှင် ဟန့်တား လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် အသံတစ်သံသည် နှင်းမှုန်များကြားမှ ထွက်ပေါ်၍ လာလေတော့၏။

“ငါ အရင်တွေ့တာ”

လူဆိုးကြီးသည် ၎င်းရှေ့တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်၍ ဝင်လာသော တုတ်ရှည်ကြီးနှင့်အသံရှင်ကို မော့၍ ကြည့် လိုက်လေ၏။

မုတ်ဆိတ်ဖြူဖြူ ရှည်ရှည်ကြီးနှင့် လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို လွယ်၍ ထားသော အဘိုးအိုကြီးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ လူဆိုးကြီးသည် နောက်သို့ ဆတ်ခနဲ ခုန်၍ ဆုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဓားရိုးပေါ်သို့

လက်ကိုတင်ကာ ခြေကို ခပ်ကျဲကျဲထား၍ ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် လူဆိုးကြီးက . . .

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ” ဟု မေး လိုက်လေ၏။

“မင်း မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲပေါ့ကွာ၊ တောင်ဝှေးရှည်ကြီးကို ကိုင်ဆောင်တဲ့ မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူကြီးနဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ပေါ့ ဒီထက် ငါက ဘာများ ပိုပြီး မင်းကို သံတော်ဦးတင်ရဦးမှာ လဲ”

“ခင်ဗျား ဒီတောအကြောင်း မသိသေးဘူး မှတ်တယ်” ဟု လူဆိုးကြီးက ပြော လိုက်လေ၏။

“ဒီတောအကြောင်း ဘာများ သိစရာ ရှိသလဲကွာ၊ တခြားတောတွေ အကြောင်း ငါကသိခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ တောဆိုတာ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု တယ်ပြီး မကွာလှပါဘူး။ ခပ်ဆင်ဆင်ချည်းပါပဲ၊ သစ်ပင်ရှိမယ်၊ တောပန်းရှိမယ်၊ တောကောင်ရှိမယ်၊ ငှက်ကျေးသာရကာ ရှိမယ်၊ ဒါပဲမဟုတ်လား” ဟု အဘိုးအိုက ပြန်၍ ပြော လိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျား ပြောတာ လိုနေသေးတယ်၊ ဒီတောမှာ ကျုပ်ရှိတယ်” ဟု လူဆိုးကြီးက ပြော လိုက်လေ၏။

“ဒါကတော့ ငါ့လူရယ်၊ တောရှိရင် တောအောင်းတဲ့ ဝရမ်းပြေးလိုလို ၊ ဓားပြလိုလို၊ သူခိုးလိုလို ကောင်တွေကတော့ ရှိမှာ ပေါ့ကွာ” ဟု အဘိုးအိုက ပြန်၍ ပြောလိုက်ရာ လူဆိုးကြီးသည် သူ၏ ခါးမှ ဓားကို “ရှိုး” ခနဲ ဆွဲ၍ ထုတ် လိုက်လေ၏။

“မှန်တာပေါ့ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးရယ်၊ တောရှိရင် ဝရမ်းပြေးလိုလို၊ သူခိုးလိုလို၊ ဓားပြလိုလို၊ လူဆိုးလိုလို လူတွေ ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ခင်ဗျားပြောသလို ‘လိုလို’ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျုပ်ဟာ ဓားပြကြီးပဲ၊ ကျုပ်ဟာ ဝ

ရမ်းပြေးကြီးပဲ၊ ကျုပ်ဟာ လူဆိုးကြီးပဲ” ဟု တောပျော်ကြီးက ပြော လိုက်လေ၏။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ မင်းရဲ့ ဂုဏ်ထူးတွေကလည်း များ လှ ချည်လား၊ ဟဲ့ . . .ဟဲ့၊ ဒါပေမဲ့စာရင်းချုပ်လိုက်ရင် တစ်ခုတည်းပေါ့ကွာ၊ မင်းဟာ လူ့စည်းဝိုင်းအပြင်ဘက်ရောက်နေတဲ့ လူရာမဝင်တော့တဲ့ စည်းအပြင်က လူတစ်ယောက်ပေါ့ကွာ” ဟု မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ပြော လိုက်လေ၏။

“ဒီမှာ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး၊ ဒီကလေးကို ကျုပ် အရင်မြင်တာဖြစ်တယ်၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား အမြန်ဆုံး ဒီကထွက်သွားပါ၊ အဲဒီလို ထွက်သွားရင် ခင်ဗျားအသက်ကို ကျုပ်က ချမ်းသာပေးမယ်” ဟု လူဆိုးကြီးက ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက

“ဒီ မှာ သူခိုး၊ ဘယ်သူ အရင်မြင်တာ မမြင်တာ အရေးမကြီးပါဘူးကွာ၊ ဒီကလေးဟာ မင်းနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး၊ အဲဒီတော့ မင်းလမ်း မင်းသွားပါ၊ အဲဒီလိုဆိုရင် မင်းအသက်ကို ငါ ချမ်းသာ ပေးလိုက်မယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ လူဆိုးကြီးသည် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော အသံကြီးဖြင့် ‘တဟားဟား’ ရယ်မောလေ၏။ ထိုသို့ ရယ် မောပြီးနောက် သူ၏ ဓားကြီးကို ကိုင်မြှောက်ကာ လေထဲတွင် တစီးစီး လှည့်လေတော့၏။ ပြီးလျှင် အနီးရှိ သစ်ပင်များ၊ ဝါးပင်များကို တအား ပိုင်းချလေ၏။

သစ်ပင်ဝါးပင်တို့ သည် ‘တဝုန်းဝုန်း’ လဲကျကုန်လေ၏။ ဓားသည် အနီးရှိ ကျောက်တုံးကို ထိခိုက်မိသောအချိန်၌ မီးများ ပွင့်၍ သွားလေ၏

။

လူဆိုးကြီးသည် အဆက်မပြတ် ခုတ်ထစ်နေလေ၏။ အနီးရှိသစ်ပင်

များ သည် အဆက်မပြတ် ပြုလဲ၍ ကျလေ၏။ တောဆင်ရိုင်းကြီးတစ်ကောင် မုန်ယို၍ သောင်းကျန်းနေသည် နှင့်မခြား ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေတော့၏။

မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် ကျောက်တုံးကလေးတစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်၍ သူ၏ လွယ်အိတ်ကြီးအတွင်းမှ ကြွေရေနွေးကရားကလေးတစ်လုံးကို ထုတ် လိုက်လေ၏။

ထိုကရားကလေးမှာ သက္ကလပ်စများ ဖြင့် အထပ်ထပ်ရစ်ပတ်ထားသည် ဖြစ်ရာ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် ထိုသက္ကလပ်စများကို တစ်ထပ်ပြီး တစ်ထပ် ခွာချပြီးနောက် လွန်စွာသေးငယ်သော ကြွေပန်းကန်ကလေးတစ်လုံးကို နှိုက်ယူပြန်လေ၏။

ထို့နောက် ကြွေကရားလေးအတွင်းမှ ရေနွေးကြမ်း အနည်းငယ်ကို ပန်းကန်ကလေးအတွင်းသို့ ငဲ့ထည့်လိုက်ပြီးလျှင် အေးဆေးစွာ ရေနွေးကြမ်း သောက်ရင်း လူဆိုးကြီး ပြုလုပ်သမျှကို ပွဲကြည့်သကဲ့သို့ ထိုင်၍ ကြည့်နေလေတော့၏။

လူဆိုးကြီးသည် ဓားဖြင့် သစ်ပင်များကို ခုတ်ထွင်းနေပြန်၏။ သစ်ပင်များ သည် လည်း အပိုင်းပိုင်းပြတ်ကာ ‘တဝုန်းဝုန်း’ နှင့် တောပျက်လှ မတတ် မြည်ဟည်းနေလေတော့၏။

ထို့နောက် သူသည် ဓားစွမ်းပြခြင်းကို ရပ်လိုက်သော မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးအနီးသို့ ရောက် လာပြီးလျှင်...

“မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး မြင်ပြီ မဟုတ်လား” ဟု ဣန္ဒြေရရ မေး လိုက်လေ၏။

“အေး . . . မြင်တယ်ကွ၊ သစ်တော ကန်ထရိုက်ဆွဲတဲ့ လူတွေအဖို့

တော့ မင်းဟာ အသုံးဝင်လိမ့်မယ်၊ သစ်ခုတ်သမားများများ မငှားရဘူး ပေါ့ကွာ၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ကိုပဲ အများကြီး ခုတ်နိုင်တာပဲကွာ၊ ကဲ. . .ဒီတော့ သစ်ခုတ်သမားရေ၊ မောနေရင် ရေနွေးကြမ်း သောက်ပါဦးလား” ဟု ဆိုကာ ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက် ငဲ့၍ ပေးလေ၏။ ထိုအခါ လူဆိုးကြီးက...

“သစ်ပင်ကြီးတွေတောင် ကျုပ်ရဲ့ ဓားချက်ကို မခံနိုင်ဘူး၊ လူဆိုရင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားမိရဲ့ လား” ဟု ဒေါနှင့် မောနှင့် ပြန်၍ မေး လိုက်လေ၏။

“ဟေ့ကောင် သူခိုး၊ မင်း တော်တော်ညံ့တဲ့ ကောင်ပဲ၊ သစ်ပင်ကို နှိပ်စက်လို့ ရတာနဲ့ လူကိုနှိပ်စက်လို့ ရမယ်လို့ ထင်နေတာကိုး၊ သစ်ပင်က အသက်မရှိဘူးကွ၊ မင်းလုပ်သမျှကို ငြိမ်ပြီးခံနေရမှာ ၊ လူဆိုတာက ဒီလို မဟုတ်ဘူး ” ဟု မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ပြောလိုက်ရာ လူဆိုးကြီးသည် မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး၏ လည်တိုင်ကို ဓားဖြင့် တအားဝင်၍ ပိုင်းချ လိုက်လေတော့၏။

မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက တုတ်ဖြင့်ခံ၍ လူဆိုး၏ ခြေခုံကို တုတ်စဖြင့်ပင် ထောင်း လိုက်လေ၏။ လူဆိုးကြီးသည် နောက်သို့မဆုတ်ဘဲ ‘တွက်ဓား’ ကို အသုံးပြု၍ ခုတ်၏။

မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက တုတ်ဖြင့် ကော်၏။ လူဆိုးကြီးက ‘မိုးဓား’ ကို အသုံးပြု၍ ပိုင်းချ၏။ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် သူ၏ တုတ်ဖြင့် ပင့်၍ ရိုက်၏။ လူဆိုးကြီးက ထိုဓားကို အသုံးပြု၍ ကပ်၏။ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက သူ၏ တုတ်ကို စကြာကဲ့သို့ လှည့်၍ ခံ၏။ လူဆိုးကြီးက ခုန်၍ တိုက်ခိုက်၏ ။ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက လျှို၍ တိုက်ခိုက်လေ၏။

၎င်းတို့ တိုက်ပွဲသည် လွန်စွာ ပြင်းထန်လှပေ၏။ ၎င်းတို့ နှစ်ဦးသည်

ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့် အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ကြပြီးနောက် အရှုံးအနိုင်မရှိ၊ သရေပွဲအဖြစ်ဖြင့် တိုက်ပွဲကို ရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်ကြလေတော့၏။

ထိုသို့ ရပ်ဆိုင်းပြီးနောက် မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ရေနွေးတစ်ခွက်ငဲ့၍ သောက်၏။ လူဆိုးကြီးကိုလည်း ရေနွေးတစ်ခွက် ငဲ့၍ ပေး၏။

လူဆိုးကြီးလည်း မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး ငဲ့၍ ပေးသော ရေနွေးကြမ်းကို ယူ၍ သောက်ရင်း...

“မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး မမောဘူးလား” ဟု မေး လိုက်လေ၏။

“နောက်ထပ် တစ်နာရီတော့ ငါ့အနေနဲ့ မမောနိုင်သေးဘူးကွ၊ ငါ့ရဲ့ ဆေးကတော့ ဟောဒီ ရေနွေးကြမ်းပါပဲကွာ၊ ဟောဟို ကျောက်တုံးမှာ ထိုင်စမ်းပါကွာ၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းကြတာပေါ့၊ အဖြစ်အပျက်ကတော့ ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ဟောဒီကလေးကို မွေးပြီး ဒီမှာ လာပစ်တာကွ” ဟု မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ပြော လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူဆိုးကြီးက...

“ပစ်လောက်တဲ့ အကြောင်းရှိလို့ လာပြီးပစ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ပြောသလို လင်ကောင်မပေါ်တဲ့ အကြောင်းတစ်ခုတည်းနဲ့ ကတော့ ပစ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ လင်မရှိဘဲနဲ့ တော့ ဒီမိန်းမဟာ ကလေးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရမှာ တုံးဗျ၊ လင်တော့ ရှိမှာ ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ပြောတာက ဒီလိုပါ၊ ဒီကလေးရဲ့ အဖေဟာ ဒီလောကကြီးမှာ ရှိတဲ့ လူယောက်ျားတွေထဲက တစ်ယောက်သာ လူယောက်ျားပေါ့ဗျာ၊ အဲဒါကလည်း မပြောဘဲ လူတိုင်းက သိတဲ့ ကိစ္စပါ၊ ဒီအတွက် ဘာများ ရှက်စရာရှိလို့ တုံး၊ ဒီကလေးမှာ အဖေအခေါ်ခံရမယ့်သူ ရှိသည် ဖြစ်စေ မရှိသည် ဖြစ်စေ ဒီကလေးဟာ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီပဲ၊ ဒီထက် ပိုပြီး ဘာမှ ထိခိုက်နစ်နာ

ဖို့ မရှိပါဘူး။ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ အဖေမဲ့သွားတဲ့ သားတွေ အများကြီးပဲ။ စောစောက မဲ့တာနဲ့ နောက်ကျပြီးမှ မဲ့တာ၊ ဒါပဲ ကွာတယ် မဟုတ်လား” ဟု ပြော လိုက်လေ၏

ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ဒီကလေးဟာ မင်း ယူလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းနဲ့ နေရင် ဒီကလေးဟာ သူခိုးပဲဖြစ်မယ်” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူဆိုးကြီးက တဟားဟား ရယ်မော၍ ...

“ခင်ဗျားကလည်း တော်တော်ညံ့တဲ့ အဘိုးကြီးပဲ၊ သူခိုးတစ်ယောက်ဟာ အဖေတစ်ယောက်ဖြစ်ခွင့် မရှိဘူးလားဗျာ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ဟာ အခု နေခါမှာ တော့ သူခိုးပေါ့ဗျာ၊ လူဆိုးပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့လဲ တော်တော်ကြာ တော့ လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်တာပဲ၊ ဒီကလေးကို ကျုပ် ယူမယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ တော့ ပေးလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ခင်ဗျားဟာ အသက်ကြီးလှပြီ” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

“ဟေ့ကောင် သူခိုး၊ ငါ့ရဲ့ အသက်ကြီးခြင်းကို မင်းက အပြစ်တစ်ခုလို့ ပြောချင်တာလား၊ အသက်ကြီးတာဟာ အပြစ် မဟုတ်ဘူး၊ အားနည်းချက်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါဟာ ဗဟု သုတနဲ့ ပြည့်စုံတယ်၊ ဒီကလေးဟာ ငါ့နဲ့ ကြီးရင် အကျိုးရှိမယ်၊ မင်းကတော့ ဗဟု သုတလည်း မရှိဘူး၊ စာတွေပေတွေလည်း တတ်မယ့် ကောင်စားမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ မင်းနဲ့ ကြီးရရင်တော့ ဒီကလေးဟာ နလပိန်းတုံးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒါကို ငါက စိုးရိမ်တာ၊ ဒီလောကကြီးမှာ နလပိန်းတုံး လူသားတစ်ယောက် အတိုးမခံနိုင်ဘူးကွ ” ဟု မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ပြော လိုက်လေ၏။

“လူတွေကို ဒုက္ခအပေးဆုံးအရာဟာ စောစောက ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဗဟု သုတတွေပေါ့၊ ဒီကလေးကို ခင်ဗျားလက်ထဲ မထည့်ရက်တာဟာ အဲ

ဒီကိစ္စပဲ၊ ကလေးကို ဗဟု သုတတွေနဲ့ အကျဉ်းအကျပ်ကျနေအောင် ခင်ဗျားဟာ လုပ်ပစ်တော့မှာ ၊ ဒီမှာ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး၊ သနားစရာကောင်းတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ရက်စက်တော့မှာ လားဗျာ၊ ဘာမှ အသုံးမဝင်တဲ့ ဗဟု သုတတွေနဲ့ ကလေးကို နှိပ်စက်တော့မှာ လား၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ဒီကလေးဟာ ဘယ်တော့မှ လွတ်လပ်မှု ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ‘ဗဟု သုတတွေ၊ ကြားဖူးနားဝတွေ’ဟာ စိတ်ရှုပ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ နောက်တော့ အဲဒါတွေကိုပညာလို့ ထင်လာရော၊ အဲဒါတွေကို ဉာဏ်လို့ ထင်လာပြန်ရော၊ အမှန်က ဗဟု သုတတွေ၊ ကြားဖူးနားဝတွေဟာ ပညာလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ဉာဏ်လည်း မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒါတွေဟာ အမှိုက်တွေပဲ၊ အဲဒါတွေဟာ လူ့အဖြစ်ကို နှောင်ဖွဲ့ထားတဲ့ ပိုက်ကွန်တွေပဲ၊ ကလေးဟာ ကျုပ်နဲ့ နေခွင့်ရရင် သူဟာ ကျုပ်လို လူဆိုးကြီးဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်၊ သူခိုးကြီး ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူရဲ့ စိတ်ဟာတော့ အတော်ကို ပေါ့ပါးလွတ်လပ်နေမယ်၊ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ” ဟု လူဆိုးကြီးက ပြောလိုက်ပြီးနောက် ကလေး၏ မျက်နှာကို ငုံ့၍ ကြည့် လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ရေနွေးကြမ်းကို ငှဲ့၍ သောက်ရင်း...

“ဒီမှာ သူခိုး၊ ငါတို့ ဟာ ကလေးကို ချစ်ကြတယ် ၊ ဒီကလေးမှ ချစ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကလေးတိုင်း ချစ်ကြတယ်ကွ၊ အဲဒါကို မင်းအနေနဲ့ သတိပြုမိရဲ့ လား” ဟု မေး လိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားပြောသမျှ စကားထဲမှာ ဒီစကားတစ်ခုပဲ ကျုပ်ရဲ့ နားထဲကို ချောချောမောမော ဝင်သွားတယ်၊ ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကလေးဆိုတာ ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ အရာပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ ဘယ်ကလေးမဆို မြင်တာနဲ့ ချစ်တော့တာပဲဗျာ၊ သူတို့ ရဲ့ မျက်နှာကလေးဟာ အဲဒီလို ချစ်စရာဖြစ်အောင်

င်ကို သဘာဝတရားကြီးက လုပ်ပေးတာပဲ”ဟု လူဆိုးကြီးက ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက...

“ဘယ်ကလာ သဘာဝတရားကြီးက ကလေးမျက်နှာကို ချစ်စရာကောင်းအောင် လုပ်ရမှာ တုံး၊ ကလေးရဲ့ အတွင်းမနောက ချစ်စရာကောင်းအောင် ဖန်တီးထားတာတွေ၊ ကလေးမှာ က လောဘလည်း မရှိဘူး၊ ဒေါသလည်း မရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ သူရဲ့ အတွင်းဓာတ်ခံက ကြည်လင်သန့်ရှင်းနေတာပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် သူတို့ မျက်နှာကလေးတွေဟာ ချစ်စရာဖြစ်နေတာကွ၊ ဘာမှ ဗဟု သုတ မရှိတဲ့ သူခိုးရဲ့ ” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

“ကျုပ်ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ဗဟု သုတတွေဟာ ဒုက္ခပေးတယ်လို့ ၊ ခင်ဗျားဟာ ဘာမှ အသိဉာဏ်မရှိတဲ့ အဘိုးကြီးပဲ ၊ လောဘ၊ ဒေါသဆိုတာတွေဟာ မကောင်းဘူးဆိုတဲ့ စကားတွေကို ကြားဖူးနားဝတော့ ရှိတယ် ၊ အဲဒါကြောင့် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးမှာ ခင်ဗျားရဲ့ ဗဟု သုတနဲ့ လောဘ ဒေါသဆိုတဲ့ အရာနှစ်ခုကိုနှုတ်ပြီး စဉ်းစားတာကိုး၊ ကလေးလောက် ဒေါသကြီးတာ ရှိမလားဗျာ၊ ဒေါသကိုလည်း ကလေးဟာ ဘယ်တော့မှ ချုပ်တည်းခြင်း မပြုဘူး၊ ငိုတာဟာ ကလေးရဲ့ ဒေါသ သင်္ကေတပေါ့ဗျာ၊ ဆာရင်လည်း ငိုတာပဲ၊ အဲဒါတွေ လာဘရဲ့ သင်္ကေတပေါ့ဗျာ၊ ကလေးဟာ ဘာကိုမှ မသိဘူး၊ အိပ်ချင်ရင် အိပ်လိုက်တာပဲ၊ တစ်ရက်မှာ နာရီနှစ်ဆယ်လောက် အိပ်တယ်၊ ကျုပ်က ကလေးတွေကို ချစ်တာဟာ အဲဒီလိုငိုတတ်လို့ ၊ ဒေါသကြီးတတ်လို့ ၊ လောဘကြီးတတ်လို့ ၊ ဘာမှ မသိတတ်ဘဲ အိပ်ချင်တဲ့ အခါအိပ်လိုက်၊ ငိုချင်တဲ့ အခါ ငိုလိုက် လုပ်တတ်လို့ ကို ချစ်တာ၊ လုပ်တတ်တယ်ဆိုပေမယ့် သူက လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ သဘာဝကြောင့် ဖြစ်နေတာ၊ ကျုပ်က သဘာဝကိုချစ်တာ၊ ခင်ဗျားကို ဗဟု သုတတွေ စာအုပ်ကြီးတွေက ကလေးဆိုသည် မှာ မည်သည့်အတွက်

ချစ်စရာကောင်းပါသည် ဆိုတဲ့ အဆိုအမိန့်တွေကြောင့် ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျုပ်ရဲ့ ချစ်ပုံချစ်နည်းက လွတ်လပ်တယ်၊ သဘာဝကျတယ်၊ ကဲပါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးရယ် ၊ ဒီကလေးကို ကျုပ်ပဲယူသွားပါ့မယ်၊ ခင်ဗျားကိုယ်မှာ ဗဟု သုတတွေနဲ့ ပြည့်လေတော့ ကလေးကို ချစ်ဖို့ နေရာ မရှိပါဘူး” ဟု လူဆိုးကြီးက ပြော လိုက်လေ၏။

“မင်းလက်ထဲကို ကလေး အပါမခံနိုင်ဘူး၊ လူသားတွေကို နှောင့်ယှက်မယ့် သတ္တဝါတစ်ကောင် တိုးလာမှာ ကိုတော့ ငါ့အနေနဲ့ ကာကွယ်ရလိမ့်မယ်” ဟု မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ပြော လိုက်လေ၏။

“ဪ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး၊ သနားစရာကောင်းလိုက်တာ၊ ခင်ဗျားဟာ ဗဟု သုတတွေ ပိနေတဲ့ ပြိတ္တာကြီး တစ်မျိုးပါလား၊ လူသားတွေကို မနှောင့်ယှက်ရဘူး၊ လူသားတွေဘက်က ကာကွယ်ပေးရမယ်၊ လူဆိုးသူ ခိုးတွေဟာ လူသားတွေကို နှောင့်ယှက်နေတဲ့ အကောင်တွေ၊ လူလောကကြီးကို ဖျက်ဆီးပစ်နေတဲ့ အကောင်တွေ၊ ဒီကောင်တွေကို ဆန့်ကျင်ရမယ်လို့ ယူဆထားတာကိုး၊ သနားဖို့ ကောင်းလိုက်တာဗျ၊ ဒီမှာ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးရဲ့ ၊ လောကဆိုတာ တကယ်တမ်းပြောရရင် ဘယ်သူ့ ဘယ်သူကမှ ဘယ်သူ့ကို မနှောင့်ယှက်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီလိုပဲ ကူလည်း မကူညီနိုင်ဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေက ကူညီနိုင်တယ်၊ နှောင့်ယှက်နိုင်တယ်လို့ ထင်နေကြတာ၊ ပြီးတော့ လောကဆိုတာ အကောင်းတွေနဲ့ ချည်း တည်ဆောက်လို့ မရဘူး၊ အဆိုးတွေလည်း ပါဝင်ရမယ်၊ အဆိုးတွေကိုအကောင်းတွေနဲ့ တန်းတူ ပါဝင်ခွင့်ပြုထားရတယ်၊ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ယုန်သတ္တဝါကလေးတွေ ရှိသလို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ကျားသတ္တဝါတွေ ရှိရမယ်၊ ကြည်နူးစရာကောင်းတဲ့ မိုးစွေငှက်တွေလည်း ရှိသလို အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်တဲ့ လင်းတလို ကောင်တွေလို ရှိရမယ်၊ လှပပြီး ကိုယ့်နားမှာထားချင်လောက်အောင် မက်မောစရာကောင်းတဲ့ ဒေါင်းငှက်တွေ ရှိသ

လို စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ကောင်းတဲ့ မြွေသတ္တဝါလိုကောင်တွေလည်း ရှိရတယ်။ အဲဒီကောင်တွေကလည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦးက နှောင့်ယှက်ကြတယ်လို့ ထင်ရပေမယ့် တကယ်က မနှောင့်ယှက်နိုင်ဘူး၊ ဥပမာ မြွေဟာ ကျန်တဲ့ သတ္တဝါတွေကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးပစ်တယ်လို့ ထင်ရပေမယ့် တကယ်ကတော့ မနှောင့်ယှက်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒီလို မနှောင့်ယှက်နိုင်တဲ့ အတွက် တခြားသတ္တဝါတွေဟာ လောကကြီးထဲက ပျောက်မသွားသေးတာပေါ့၊ နို့မို့ရင် မြွေကိုက်လို့ သေကုန်တာနဲ့ လောကကြီးဟာ ဆိတ်သုဉ်းသွားရတော့မှာ ပေါ့၊ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ သဘောပေါက်စမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အသုံးမကျတဲ့ ဗဟု သုတတွေနဲ့ တစ်ဖက် စောင်းနင်း မစဉ်းစားစမ်းပါနဲ့ ” ဟု လူဆိုးကြီးက ပြောလိုက်ရာ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ လူဆိုးကြီးက...

“ဒီကလေးကို ခင်ဗျားက ပြုစုပျိုးထောင်ချင်တယ်၊ လူကောင်းတစ်ယောက်၊ ဗဟု သုတ ပြည့်စုံတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာအောင် မွေးချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တကယ့် တကယ်ကျတော့ အဲဒီလို ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်လာမှာပါ၊ ကျုပ်ဆီမှာ နေပြီး လူကောင်းဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်၊ ခင်ဗျားဆီမှာ နေပြီး လူဆိုးကြီး ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ အငြင်းအခုံ လုပ်ရမယ့်အစား ကလေးကို မဲချပြီး ယူကြမယ်ဗျာ” ဟု ပြောဆိုလိုက်ရာ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက သဘောတူ လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် ၎င်း၏ အိတ်အတွင်းမှ ကြေးနီ ပိုက်ဆံပြားတစ်ပြားကို ထုတ်၍

“ခေါင်းကျရင် ငါယူမယ်၊ ပန်းကျရင် မင်းယူ” ဟု ပြောဆိုကာ ကြေးနီ ပိုက်ဆံကလေးအား အပေါ်သို့ မြှောက်တင် လိုက်လေတော့၏။ ပိုက်ဆံကလေးသည် ချင်ခနဲမြည်ကာ အပေါ်သို့ တက်၍ သွားကာ မြေပေါ်သို့

ပြန်ကျ လာပြီးလျှင် ကျောက်တုံးနှစ်တုံးအကြားသို့ လိမ့်၍ ဝင်သွားသဖြင့် မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် လူဆိုးကြီးတို့ သည် ပိုက်ဆံကလေး ဝင်သွားရာ ကျောက်တုံးအကြားသို့ ပြေး၍ အလုအယက် ကြည့်ရှုလေတော့၏။

ထိုအချိန်မှာ ပင် ကလေးငယ်အား တင်ထားသော ကျောက်တုံး ကလေးဆီမှ တစ်စုံတစ်ယောက် ရိပ်ခနဲ တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံးသည် ပိုက်ဆံဝိုင်းကလေးကို မကြည့်ဖြစ်တော့ဘဲ ထိုရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် ကလေးငယ်အား ပွေ့ချီ၍ ထွက်သွားသည် ကို တွေ့ရတော့၏။

“ဟေ့ . . .ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ” ဟု လူဆိုးကြီးက ကလေး၏ မိခင်ကို လှမ်း၍ မေး လိုက်လေ၏။

“ရှင်တို့ နှစ်ယောက် ပြောဆိုနေတာတွေကို ကျွန်မ အကုန်လုံးကြားပါတယ်၊ ရှင်တို့ နှစ်ယောက် သတ်ကြပုတ်ကြတာကိုလည်း မြင်ပါတယ်၊ ကျွန်မက ဟောဟိုချုံကွယ်ကနေ ကြည့်နေတာပါ၊ ကျွန်မရဲ့ ကလေးဟာ ဘယ်လောက်တောင် အရေးကြီးတယ်၊ ဘယ်လောက်မွေးဖို့ ကောင်းတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ နားလည်သွားပြီး မပစ်ရက်တော့ပါဘူး၊ သူ့အဖေ ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်တယ်လို့ ပြောခွင့်မရရင်လည်း ကိစ္စမရှိတော့ပါဘူး၊ သူဟာ လူတစ်ယောက်ပါပဲ၊ ကျွန်မ သွားမယ်” ဟု ထိုမိန်းကလေးက ပြန်၍ ပြောကာ ကလေးငယ်ကို ပိုက်၍ ပြေးသွားလေတော့၏။

ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ကျောက်တုံးနှစ်တုံးအကြားမှ ကြေးနီ ပိုက်ဆံကလေးကို ငုံ့၍ ကြည့်ပြီးလျှင် . . .

“ဟေ့ကောင် လူဆိုး ခေါင်းကျတယ်ကွ၊ နို့မို့ရင် ငါ့မှာ ” ဟု ပြောလိုက်ရာ လူဆိုးကြီးက . .

“ခင်ဗျားထက် ရထိုက်တဲ့ လူက လာပြီးယူသွားပြီ၊ ခေါင်းပဲကျကျ ပန်းပဲကျကျ အရေးမကြီးတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ပြောတာပေါ့၊ ဘာမှ လုပ်ယူလို့ မရဘူး၊ အခုကြည့်လေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဗဟု သုတအရ စဉ်းစားရင် ခေါင်းပန်းလှန်မယ်၊ ခေါင်းကျရင် ခင်ဗျားက ရမယ် မဟုတ်လား၊ အခု ခေါင်းကျပြီလေ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားမရဘူး၊ သဘောပေါက်စမ်းပါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးရယ်၊ သဘောပေါက်ရင် လောကကြီးက ပျော်ဖို့ ကောင်းပါတယ်ဗျ” ဟု ပြောဆိုကာ တဟားဟား ရယ်မော၍ တောထဲသို့ ပြန်၍ ဝင်သွားလေတော့သတည်း။

*

ပုဂံဆိတ်ဖြူကြီးနှင့်
မောင်ပွေလီ



မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး နှင့် မောင်ပွေလီ

တစ်နေ့သ၌ မုတ်ဆိတ်မွေး ဖြူဖြူရှည်ရှည်ကြီးများကို ပိုင်ဆိုင်သည့် တရုတ်ကပြား အဘိုးအိုကြီးတစ်ဦးသည် သူ၏ အရပ်ထက် နှစ်ပေခန့်မြင့်သော တောင်ဝှေးကြီးကို ‘တဒေါက်ဒေါက်’ ကိုင်ဆောင်ကာ ခရီးထွက်ခဲ့လေတော့၏။ ဤသို့ထွက်ခဲ့ရာ ရွာကြီးတစ်ရွာအနီးရှိ လွန်စွာ ရေစီးသန်သော ချောင်းကူး တံတားအိုကြီးတစ်ခုကို ရောက်ရှိခဲ့လေတော့၏။

ထိုချောင်းကူးတံတားမှာ ရှေးအခါက စေတနာရှင်တစ်ဦး ဆောက်လုပ်ထားခဲ့ဟန် ရှိပေ၏။ ယခုအခါ၌ မူ သုံး၍ မရအောင် ဆွေးမြည့်ပျက်စီး နေပြီ ဖြစ်၏။ တံတားပေါင်များ သည် အောက်သို့ တွဲရွဲကျနေ၏။ အခင်းပျဉ်များမှာ လည်း တစ်ပြားနှစ်ပြားသာလျှင် ရှိတော့၏။ အချို့မှာ ဆွေး၍ ပြုတ်ကျပြီ ဖြစ်၏။ တချို့မှာ လည်း ထင်းစိုက်ရန် အလို့ငှာ ခွာ၍ ယူသွားကြပြီ ဖြစ်၏။

တံတားတိုင်များမှာ ချောင်းထဲတွင် ငေါင်းစင်းစင်းနှင့် ရှိနေဆဲ ဖြစ်၏။ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် ချောင်းစပ်ရှိ တံတားတိုင်တစ်ခုကိုမှီကာ သူ၏ လွယ်အိတ်ကြီးတွင်းမှ ဓားလှီးမုန့်ကလေးကို ထုတ်၍ စားရင်း ထိုတံတားအို တံတားပျက်ကြီးအား စိတ်မကောင်းစွာ ငေးမောကြည့်ရှုနေလေ၏။

ချောင်း၏ အခြားတစ်ဖက်ရှိ တံတားတိုင်ကြီးတစ်ခု၌ မူ မျောက်တစ်ကောင်သည် တက်၍ ထိုင်နေလေ၏။ မျောက်သည် လည်း ချောင်းကို ဖြတ်ကူးရန် အကြံထုတ်နေပုံ ရလေ၏။ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် ချောင်းကို ဖြတ်ကူးရန် ၎င်းကဲ့သို့ အခက်အခဲ တွေ့နေသော မျောက်သတ္တဝါကို မြင်

လျှင် ပြုံး လိုက်လေ၏။

“ဟေ့ မျောက်၊ မင်းကတောင် လူတွေ လုပ်ပုံကိုပုံ နေရာမကျတာ ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်နေသလားကွာ၊ ဒီဘက်ကို ကူးဖို့ စိတ်မကူးပါနဲ့ ကို ရင်ရယ်၊ ဟိုဘက်က တောစပ်ထဲမှာ ပဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နေစမ်းပါ...ရှေ့...” ဟု ပြောဆိုကာ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် သူ၏ ဓားလှီးမုန့်ကို ချောင်း၏ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်အောင် အားယူ၍ ပစ်လိုက်လေ၏။ ဓားလှီးမုန့်ကလေးသည် ချောင်းစပ်သို့သွား၍ ကျလေ၏။ မျောက်သည် တံတားတိုင်ငုတ်ပေါ်မှ ပြေး၍ ဆင်းကာ ဓားလှီးမုန့်ကို ပြေး၍ ကောက်၏။ နမ်းကြည့်၏။ ထို့နောက် စားပစ် လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ကောက်ကာ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးအား ပြန်၍ ပစ်လေ၏။ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် သဘောကျ၍ ရယ်မောလေ၏။

“ဪ...ငါက ဓားလှီးမုန့် ပစ်ပေးလို့ မင်းကလည်း တစ်ခုတော့ ပြန်ပေးရမယ်ဆိုပြီး ကျောက်ခဲတစ်လုံး ပစ်ပေးတာလား၊ မင်းကျောင်းခဲက ငါ့ဓားလှီးမုန့်လို စားလို့ မရဘူး ကိုရွှေမျောက်ရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ကွာ...ဒီကိုပြန်ပေးဖော်တာကိုပဲ ငါက ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ တချို့လူတွေများ မင်းလောက်တောင် မသိတက်ဘူးကွာ၊ လူတွေရှိတဲ့ ဒီဘက်ကို မလာချင်စမ်းပါနဲ့ မျောက်ကလေးရေ” မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ပင် မျောက်ကလေးသည် ကျောက်ခဲတစ်လုံးအားယူ၍ ပစ်ပြန်လေ၏။ ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက....

“ဪ...သိပြီ...သိပြီ၊ မင်းပစ်တဲ့ ကျောက်ခဲကို ငါကဆင်းပြီး မကောက်သေးလို့ မင်းက ထပ်ပစ်တာကိုး၊ ကဲပါကွာ၊ မင်းစိတ်ကျေနပ်အောင် ငါဆင်းကောက်ပါ့မယ်” ဟု ဆိုကာ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် ဆင်းကောက်၏။ ထိုအချိန်တွင် လူတစ်သိုက်သည် ချောင်းတစ်ဖက်သို့ ဖြတ်

ကူးရန် ရောက် လာပြီးလျှင် ပထမဦးစွာ မုတ်ဆိတ်ဖြူအဘိုးကြီးကို ကြည့်ကြ၏။ ထို့နောက် ချောင်းတစ်ဖက် တံတားတိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော မျောက်ကို မြင်တွေ့သွားကြလေ၏။ ထိုအခါ...

“ဟိုမှာ မျောက်ဟေ့၊ မျောက်...မျောက်” ဟု ဆိုကာ အနီးရှိ ကျောက်ခဲများကို ကောက်ယူ၍ သူ့ထက်ငါ ဦးအောင်ပစ်ပေါက်ကျလေတော့၏။ လောက်လေးခွ ပါသော လူတစ်ယောက်ကမူ သူ၏ လောက်လေးခွကို ထုတ်၍ အေးချမ်းစွာနေထိုင်သော မျောက်ကလေးကို လေးခွနှင့် ပစ်လေတော့၏။ မျောက်ကလေးသည် လေးခွသမား၏ လောက်စလုံးကို ရှောင်သည် ဆိုရုံကလေး ရှောင်ပြီးနောက် ဆင်းပြေးသွားလေတော့၏။ ထိုအခါ လူတစ်သိုက်သည် ပုဆိုးအင်္ကျီကို အရှက်မဲ့စွာ ချွတ်၍ ချောင်းကိုဖြတ်ကူးကာ မျောက်ကလေးနောက်သို့ ကျောက်ခဲများ ၊ တုတ်များ ကိုင်ကာ တရမန်းကြမ်းလိုက်ကြလေ၏။

ထိုအခြင်းအရာကိုကြည့်၍ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက အောက်ပါအတိုင်း တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ် လိုက်လေ၏။

“မျောက်ကလေးရေ၊ ငါတို့ လူတွေရဲ့ အတွင်းဓာတ်သဘောကို မင်းနားလည်ဖို့ ကောင်းပါပြီ။ တစ်ခါတလေ ဘာမဟုတ်ဘဲ အကြောင်းမဲ့ အနိုင်လိုချင်တတ်ကြတယ်ကွ၊ တစ်ခါတလေ ကျိန်းသေနိုင်မယ်လို့ သိတဲ့ ကိစ္စမှာ လူစွမ်းပြချင်ကြတယ်ကွ၊ အခုလည်း ကြည့်လေ၊ မင်းလို မျောက်ကလေးတစ်ကောင်ကို ငါတို့ လူငါးယောက်က အကြောင်းမဲ့ အသက်ကို ရန်မူဖို့ ကြိုးစားနေကြပြီ မဟုတ်လား၊ ဟဲ့...ဟဲ့၊ တကယ်လို့ မင်းဟာ မျောက်တစ်ကောင် မဟုတ်ဘဲ ကျားတစ်ကောင်ဆိုရင် သူတို့ ဒီလို ဘယ်လုပ်ဝံ့မတုံးကွာ၊ ရွာဘက်ကို တန်းနေအောင် ပြန်ပြေးကြမှာ ၊ ငါ့ကို တောင် ခေါ်ဖော်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါသာ ကြည့်တော့ မျောက်ကလေး

ရေ” ဟု မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ရင်း သူ၏ လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ရေဘူးကလေးကို ထုတ်၍ ရေကို မော့ လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှာ ပင် ချောင်းတစ်ဖက်သို့ ဖြတ်ကူးရန်အတွက် ရွာဘက်မှ မိန်းမကြီး သုံးယောက်နှင့် ရသေ့တစ်ဦး ရောက်လာ၏။ မိန်းမကြီး သုံးယောက်က ‘ရသေ့ကြီး အရင်ကူး’ ဟု ပြောလေ၏။ သို့ရာတွင် ရသေ့ကလည်း . . .

“ခင်ဗျားတို့ အရင်ကူးပါ၊ ကျုပ်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေး ဟောဒီ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနားမှာ ထိုင်ပြီး နေစာလှုံဦးမယ်ဗျို့” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါမိန်းမကြီး သုံးဦးသည် အင်္ကျီများကို ချွတ်၍ ထဘီများကို ရင်ရှား ကြကုန်၏။ ပြီးလျှင် ချောင်းအတွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်းဆင်းကာ ထဘီများကို မစိုစေရန် ခေါင်းမှ ချွတ်ပစ် လိုက်လေ၏။ သူတို့ ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ရေထဲ၌ နှစ်မြှုပ်ထားလေ၏။ ခေါင်းများကိုသာလျှင် ဖော်ထားကြကုန်၏။

ရသေ့သည် တခစ်ခစ် ရယ်ရင် . . .

“မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးရေ . . .အဲဒီလို ကူးရမယ်နော်” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ချောင်းကို ဖြတ်ကူးသွားသော မိန်းမများ သည် သူတို့ ၏ အဝတ်များကို လက်များ ဖြင့် ကိုင်မြှောက်ကာ တစ်ဖက်သို့ ရောက်သောအခါ ချုံကွယ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ဝတ်ကြကုန်၏။ တချို့လည်း ချွတ်ထားသော ထဘီကို တဖြည်းဖြည်း ခေါင်းမှ စွပ်ကာ ကမ်းပေါ်သို့ တက်ကြကုန်၏။

“ဟော . . .ရောက်သွားပြီဗျို့၊ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး မကူးသေးဘူးလား” ဟု ရသေ့က မေး လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက . . .

“ကျုပ် ဒီတိုင်း မကူးဘူး၊ ချောင်းက ရေတွေ ကုန်သွားအောင်

ထိုင်ပြီး သောက်မယ်လို့ စိတ်ကူးနေတာ။ အဲဒီရေတွေ ကုန်အောင်သောက်ပြီးမှ ဟိုဘက်ကမ်းကို ကူးတော့ အဝတ်တွေ ရေမစိုတော့ဘူးပေါ့။ စောစောက မိန်းမတွေလောကလည်း မပင်ပန်းတော့ဘူးပေါ့လေ”ဟု ပြောလိုက်ရာ ရသေ့ကြီးသည် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်၍ သွားလေ၏။ နောက်မှ . . .

“အတော့်ကို တောက်တီးတောက်တဲ့ ပြောတတ်တာပဲ၊ ပေါက်ဖော်ကြီးနဲ့ တူပါရဲ့ ၊ ချောင်းရေကို တစ်ယောက်တည်း ကုန်အောင် သောက်ပြီး ရေကုန်မှ ဟိုဘက်ကူးမယ်ဆိုတော့ . . .တောက်တီးတောက်တဲ့ ၊ အပြောကိုတော့ သဘောကျပါရဲ့ ” ဟု ရသေ့က ပြော လိုက်လေ၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောချင်တာလား ရသေ့” ဟု မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ပြော လိုက်လေ၏။

“လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါဟာ ပြက်လုံးတစ်ခုပဲ၊ ပွဲထဲက လူပြက်တွေအတွက်တော့ အသုံးဝင်မယ်” ဟု ရသေ့က ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက . . .

“ရေတွေ ကုန်အောင် သောက်ပစ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ရင်တော့ တံတားကို ပြင်ရမယ် ရသေ့ရာ၊ ပြင်ပြီးတော့မှ ကူးမယ်၊ ဒါကတော့ ပြက်လုံး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”ဟု ပြောလိုက်ရာ ရသေ့က . . .

“ဒါလည်း ပြက်လုံးတစ်ခုပဲ၊ ဒီတံတားကို ပြင်ဖို့ ကျုပ်တို့ ရွာမှာ အစည်းအဝေးလုပ်တာ ဆယ့်ကိုးခါ ရှိပြီ၊ အစည်းအဝေးလုပ်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းလည်း ပဲ လေးဆယ်ထက် မနည်းတော့ဘူး၊ ဒီတံတားဟာ အနှစ် ရှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လေးဆယ်ကတည်းက မကောင်းတော့ဘူး။ ဒီရွာက ကိုးကွယ်တဲ့ ကျုပ်ဆရာ ရသေ့ကြီး လက်ထက်ထဲက မကြာခဏ

အစည်းအဝေးလုပ်တာ ၊ အစည်းအဝေး တစ်ခါတစ်ခါ လုပ်ရင် ရွာသား ချင်း ရိုက်ပွဲ တစ်ခါဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီတံတားကို ရှေးအခါက ‘ဦးစံဖဲ’ ဆောက်ခဲ့လို့ ‘ဦးစံဖဲ တံတားလို့ တွင် ပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ အမှုမျိုးစုံ ပွေလွန်းလို့ ပွေလီတံတားလို့ ’ ပြောင်းပြီး ခေါ်ကြတဲ့ အထိပဲ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးရေ” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး က...

“ရသေ့တို့ ရွာက အတော်ညီညွတ်တဲ့ သဘောပေါ့နော်” ဟု ခနီးခနဲ ပြော လိုက်လေ၏။

“မဟုတ်ဘူး မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးရဲ့ ၊ ဒီတံတားဟာ နည်းနည်း ခိုက်ပုံရ တယ်” ဟု ရသေ့ ပြန်၍ ပြော လိုက်လေ၏။

“တံတားက ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ရသေ့တို့ ရွာက ရွာသားတွေသာ ရန်ဖြစ်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ခိုက်စရာရှိရင် ရွာသားတွေပဲ ခိုက်ရမှာ ၊ ဘယ့်နှယ်ကြောင့် သက်ကြီးရွယ်အို တံတားကြီးအပေါ်မှာ အပြစ်တွေ လာပြီး ပုံချနေတာတုံး” ဟု မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ပြော လိုက်လေ၏။ ထို အခါ ရသေ့ကြီးက...

“ခက်တော့တာပဲ ဒီမုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနဲ့ ပြောရတာ အပေါက်အလမ်း မတည့်ပါဘူး၊ အကြားအမြင် ဗဟု သုတ အတော်နည်းပုံရတယ်၊ ကဲ... ကဲ ကျုပ်လည်း ဟိုဘက်ကမ်း ကူးတော့မယ်၊ ပြန်လာရင်တော့ ကူးစရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ မုတ်ဆိတ်ကြီး သောက်ထားလို့ ချောင်းက ရေတွေ ကု န်နေမှာ ပေါ့၊ ဟီ. . .ဟီ၊ ကျုပ်နာမည်လဲ မှတ်ထားဦး ရသေ့ကြီး ဦးမင်္ဂ လာတဲ့ ” ဟု ဆိုကာ ရသေ့သည် သူ၏ အပေါ်ကိုယ်ရုံကို ဖြုတ်၍ ဒေါက် ချာကို ပက်လက်လှန်ကာ ထည့် လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် စောစောက မိ န်းမကြီးများ ပြုလုပ်သည့်အတိုင်း ရေထဲသို့ ဆင်း၍ ခါးဝတ်ကို

တဖြည်းဖြည်း အပေါ်မှ စ၍ ချွတ်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာ ပင် စောစောက ထွက်ပြေးသွားသော မျောက်ကလေးသည် ပြန်လည်ရောက်ရှိ လာပြီးလျှင် တံတားတိုင်ငုတ်ပေါ်တွင် တက်၍ ထိုင်ကာ နေစာလှုံနေပြန်၏။

ရသေ့သည် တံတားတိုင်များ အနီးမှ ချောင်း၏ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ တဖြည်းဖြည်း ကူးသွားလေ၏။ သူ၏ ခါးဝတ်နှင့် ကိုယ်ရုံထည့်ထားသောဒေါက်ချာကိုမူ လက်ဖြင့် မြှောက်ထားလေ၏။ ရသေ့ကြီးသည် မျောက်၏ အနီးသို့ ရောက်သွားသောအခါ ရသေ့ကြီး၏ လက်တွင်းမှ ဒေါက်ချာနှင့် ခါးဝတ်ကို မျောက်က ‘ဆတ်ခနဲ’ ကုန်း၍ ဆွဲယူ လိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ရသေ့သည်

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့...လုပ်ပါဦး၊ အလို...မျောက်ပါလား၊ ခက်တော့တာပဲ” ဟု ဆိုကာ ကမန်းကတန်း ကူး၍ ကုန်းပေါ်သို့ ဗလာကိုယ်ထီးဖြင့် တက်ကာ မျောက်၏ နောက်သို့ လိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် မျောက်သည် လှယူသွားသော ပစ္စည်းများကို ချောင်းထဲသို့ ပစ်ချ လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့သည် ချောင်းတွင်းသို့ ပြန်၍ ဆင်းကာ ရေစီးအတိုင်း မျောသွားသော ပစ္စည်းများ နောက်သို့ မျှော၍ လိုက်ရလေ၏။ ထိုအဖြစ်ကို ကြည့်ကာ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက...

“အင်း...ရသေ့တော့ မျောက်နဲ့ တွေ့တာ ဒုက္ခရောက်သွားရှာပြီ၊ စောစောကတော့ မျောက်လည်း လူတွေနဲ့ တွေ့လို့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရပြီ၊ တယ်လဲ ရယ်ဖို့ ကောင်းပါလား” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ် လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် ချောင်းကို မကူးတော့ဘဲ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့လေတော့၏။

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ၌ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် ငမန်းလွှများ ၊ ဒိုင်းလွှများ ၊

ပေါက်ဆိန်များ ၊ တူများ ၊ သံများ နှင့်အတူ ‘ပွေလီတံတား’ ဆီသို့ ရောက်
ရှိ လာလေ၏။ ထို့နောက် ပွေလီတံတား၏ အခြားတစ်ဖက်သို့ ကူးသွား
သော အလေ့ကျ ပေါက်နေသော သစ်ပင်ကြီးများကို ခုတ်လှဲ၍ စိတ်ရှည်
လက်ရှည် သစ်များ ရွှေ့နေလေတော့၏။

မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် ထိုတံတားနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အလုပ်ရုံ
အဖြစ် အသုံးပြုရန် ယာယီတဲကလေးကို ထိုးထားလေတော့၏။ သူသည်
ထိုတဲအတွင်း၌ တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း သစ်ရွေ၏။ ဖြတ်စရာရှိသည်
များကို ဖြတ်နေ၏။ ထို့နောက် ယိုင်ရွဲ့နေသော တံတားတိုင်များကို ကြိုး
နှင့်ကုတ်ကို အသုံးပြု၍ တည့်မတ်လေ၏။

၎င်း၌ ဆန်အနည်းငယ်နှင့် အသားခြောက် အနည်းငယ်ပါလာသည်
ဖြစ်ရာ ထိုတဲကလေး၌ပင် ချက်ပြုတ်စားသောက်လေ၏။ ယခင်တစ်ခေါ
က်က တွေ့ခဲ့သော မျောက်ကလေးသည် မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး၏ အလုပ်ရုံ
ဆီသို့ ချဉ်းကပ်၍ လာလေ၏။ ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ငှက်ပျော
သီးများ ၊ မြေပဲစေ့များ ပစ်၍ ပေးသည် ဖြစ်ရာ မျောက်ကလေးသည် တ
စ်စတစ်စ ယဉ်ပါး၍ သွားကာ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး အလုပ်လုပ်သောအခါ
အနီးတွင် လာ၍ ထိုင်နေလေတော့၏။

ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် မျောက်ကလေးနှင့် စကားပြောရင်း
အလုပ်ကို ဆက်၍ လုပ်ခဲ့လေတော့၏။

တစ်နေ့သ၌ ထိုရွာအတွင်းရှိ လွန်စွာကြီးမားသော ကုန်စုံဆိုင်ကြီးကို
ပိုင်သည့် မောင်တေလေ ဆိုသော လူငယ်တစ်ဦးသည် မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး
၏ အလုပ်ရုံဆီသို့ ရောက်ရှိ လာပြီးလျှင် . .

“အဘိုးကြီး ဘာတွေ လုပ်နေတာတုံး”ဟု မေးမြန်းလေ၏။

“ဟောဒီ ပွေလီတံတားကြောင့် မောင်ရင်တို့ ရွာက လူတွေ ဒုက္ခရော

က်လုပြီ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က တံတားပြင်ပေးမလို့ လုပ်နေတာ” ဟု မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ပြော လိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူ ပြင်ခိုင်းလို့ လဲ”ဟု မောင်တေလေက မေး လိုက်လေ၏။

“အလုပ်ဆိုတာ ခိုင်းတဲ့ လူရှိမှ လုပ်ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး ၊ လုပ်ဖို့ လိုအပ်ရင် လုပ်ရတာပဲပေါ့ မောင်ရင်ရယ်” ဟု မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ဖြေ လိုက်လေ၏။

“ငါ့မှာ . . .ဘယ်ရွာသားရယ်လို့ ပြောရန် မရှိပါဘူးကွာ၊ ငါက နေရာတကာ လျှောက်ပြီး သွားနေတာဆိုတော့ တွေ့သမျှရွာတွေအားလုံးဟာ ငါ့ရွာတွေချည်းပဲလို့ ပြောရင်လည်း ရပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီတံတားလေးကို ပြင်ပေးမလို့ ကွယ်၊ မိန်းမတွေ၊ ရသေ့ရဟန်းတွေ အတွက်ဆိုရင် ဒီတံတားမရှိတာ အတော့်ကို အခက်အခဲ တွေ့တယ်ကွဲ့” ဟု မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ပြော လိုက်လေ၏။ လူငယ်က . . .

“နေတတ်သလို နေစမ်းပါ အဘိုးကြီးရယ်၊ ကြားထဲက ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ပြီးပူနေရတာလဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက

“မင်းတို့ ရွာအတွက် ကောင်းဖို့ လုပ်တာပဲကွာ၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ကန့်ကွက်နေရတာလဲ” ဟု မေး လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်တေလေက . . .

“အဲဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့ ဗျာ၊ ခင်ဗျားအလုပ်ကို ရပ်လိုက်တော့၊ ရပ်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဘောက်ဆူးပေးမယ်” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ‘မင်းပေးမှာ က မလုပ်တဲ့ ဘက်က ပေးတဲ့ ဘောက်ဆူးကွ၊ ငါက လုပ်တဲ့ ဘက်က ဘောက်ဆူးရပြီးပြီ၊ လူတွေအတွက် အဲဒီလို အလုပ်လုပ်ပေးရတာ ငါ့ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးမှု ဖြစ်တယ်ကွဲ့၊ အဲဒါငါ့

အတွက် ဘောက်ဆူးပဲ၊ ငါ့ရင်ထဲက ကြည်နူးမှုကို လွှမ်းမိုးနိုင်မယ့် ငွေကြေးပမာဏကို မင်းက ငါ့ကို မပေးနိုင်ပါဘူးကွာ’ ဟု ပြောရာ လူငယ်က...

“ကောင်းကောင်း ချောပြောလို့ မှ မရရင်တော့ အကြမ်းနည်းကိုပဲ သုံးရမှာ ပဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက...

“ငါ့အတွက်တော့ ကြမ်းတာနဲ့ ချောတာဟာ တစ်သားတည်းပါကွာ၊ ကြိုက်သလို ဆောင်ရွက်ပါ၊ ငါကတော့ လုပ်နေမှာ ပဲဟေ့၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ အခုလို ငါတံတားပြင်ပေးခြင်းအားဖြင့် မင်းမှာ ဘယ်လိုထိခိုက်တယ်ဆိုတာ ပီပီပြင်ပြင် အကြောင်းပြနိုင်ရင်တော့ ငါလုပ်တဲ့ အလုပ်ကို ရပ်သင့်ရင်ရပ်ပေးမယ် ” ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်တေလေက...

“ဒီလိုဗျာ...ခင်ဗျား ဒီတံတားကို ပြင်ပေးလိုက်ရင် ရွာထဲကလူတွေ ကျုပ်ဆိုင်မှာ ဈေးဝယ်ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ လမ်းပေါက်ပြီး တခြားကို ရောက်ကုန်ကြတော့မှာ ၊ အဲဒါ အဓိက အချက်ပဲ၊ ကဲ... နားလည်ပြီလား” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက...

“မင်းဟာ အတော်ညံ့တဲ့ ကောင်ပဲ၊ သဘာဝရဲ့ စည်းမျဉ်းဥပဒေသကို မှ နားမလည်ပဲကိုး၊ သဘာဝရဲ့ စည်းမျဉ်းဥပဒေက များ တဲ့ အရာကိုလျှော့ပြီး နည်းတဲ့ အရာတွေကို ဝေငှပေးတယ်ကွ၊ အခု မင်းလုပ်တာက ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မလုံမလောက်ဖြစ်နေတဲ့ လူတွေဆီမှာ ငွေကို လုံလုံလောက်လောက် ဖြစ်နေတဲ့ မင်းက မင်းရဲ့ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုအတွက် ရယူဖို့ ကြိုးစားနေတာကိုး၊ မင်းကို သဘာဝတရားကြီးက ဒဏ်ခတ်ပါလိမ့်မယ်” ဟု မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ပြောလိုက်ချိန်၌ပင် လူငယ်က...

“သဘာဝတရားက ကျုပ်ကို ဒဏ်ခတ်တာက နောက်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို သတ်တာအရင်” ဟု ဆိုကာ ၎င်း၏ ခါးတွင် အသင့်ဆောင်

လာသော ရှမ်းစားမြောင်ဖြင့် မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးအား ထိုးရန် ပြေး၍ ခုန်အုပ် လိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် ၎င်းအနီးမှ တွဲလောင်းကျနေသော ကြိုးစလေးတစ်စကို ‘ဆတ်’ ခနဲ ဆွဲလိုက်ရာ လူငယ်၏ ရှေ့ မလှမ်းမကမ်းတွင် ကန့်လန့်ချထားသော သစ်သားတန်းတစ်တန်းသည် ရုတ်တရက် အပေါ်သို့မြောက်တက် သွားသည် ဖြစ်ရာ လူငယ်သည် ထိုတန်းကို ခလုတ်တိုက်ကာ ‘ဗုန်းခနဲ’ လဲကျသွားလေတော့၏။

လူငယ်၏ လက်တွင်းမှ ရှမ်းစားမြောင်သည် လည်း လွင့်စဉ်၍ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးအနီးသို့ ကျသွားလေ၏။ ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက စားမြောင်ကို ကောက်ယူ၍ . . .

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ၊ ငါ့ဆီလည်း မရောက်ဘဲ မှောက်လျက်လဲ နေပါလား၊ ဟဲ . . .ဟဲ . . .ဟဲ ငါအလုပ်လုပ်နေတာကို တစ်ယောက်ယောက်တော့ လာပြီးနှောက်ယှက်လိမ့်မယ်လို့ တွေးမိတာနဲ့ အဲဒီသစ်သားတန်းကလေးကို ကြိုးနဲ့ ချည်ပြီး တဲအမိုးကနေ ဆွဲယူထားတာ အဲဒီကြိုးစလေးကို ဆွဲလိုက်တော့ သစ်သားတန်းကလေးက အပေါ်ကို မြောက်လာတာပေါ့၊ ကဲ . . .ကဲ . . .ကဲ . . .ရော့ . . . ယူပါ၊ မင်းစားက ငါ့ကို သတ်ဖို့ အသုံးမဝင်ပေမယ့် မင်းအိမ်မှာ ကြက်သွန်လှီးဖို့ တော့ အသုံးဝင်ပါလိမ့်မယ်”ဟု ဆိုကာ စားကလေးကို ပြန်၍ ပစ်ပေး လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူငယ်သည် မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး ပစ်ပေးလိုက်သော ရှမ်းစားမြောင်ကို ကောက်ယူကာ . . .

“သေပေတော့”ဟု အသံနက်ကြီးဖြင့် ကြိမ်းဝါးပြီးလျှင် ကုန်း၍ ထလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် အနီးရှိ သူ၏ တောင်ဝှေးရှည်ကြီးဖြင့် လူငယ်၏ ဦးခေါင်းကို ခွပ်ခနဲ ရိုက်ချလိုက်ရာ လူငယ်သည် မထနိုင်တော့ဘဲ ပြန်လည်၍ လဲကျကာ သတိလစ်မေ့မြော သွားလေ၏။

ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက.. .

“အိပ်...အိပ်...အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်လိုက်၊ ငါလွှတိုက်လိုက်ဦးမယ်” ဟု ဆိုကာ သူ ခိုင်းလွှကြီးဖြင့် တံတားပျဉ် ပြုလုပ်ရန် အဆင်သင့် တပ်ထားသော ပျဉ်ချပ်များကို ဖြတ်တောက်လေတော့၏။

ထိုအချိန်၌ ယခင်က တွေ့ခဲ့ဖူးသော ရသေ့သည် မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး၏ တဲအတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီးလျှင်...

“အလို...ဟိုတစ်ခါက တွေ့ခဲ့တဲ့ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးပါလား၊ နို့...နေစမ်းဦး၊ ဒီမှာ ဘယ်သူပါလိမ့်” ဟု ဆိုကာ ငုံ့၍ ကြည့်ပြီးလျှင်...

“ကုန်စုံသူဌေးလေး တေလေပါလား၊ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေပါလိမ့်” ဟု ရသေ့က မေး လိုက်လေ၏။

“ညက ပဲခူးမြစ်ရဲ့ ဓာတ်ပြားကို မိုးအလင်း နားထောင်ပြီး အိပ်ရေးပျက်လို့ ဒီမှာ လာအိပ်နေတာပါ ရသေ့ရယ်...မနိုးပါနဲ့၊ သနားပါတယ်” ဟု မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ပြော လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ရသေ့က...

“ဒီကောင်လည်း အိပ်စရာ ရှားလွန်းလို့...ဒီလောက် ရှုပ်ပွတ် လက်သမားရုံမှာ မှ မှောင်လျက်သားကြီး လာအိပ်နေတာလို့ ပြီးတော့လည်း ရွှေပေါ်စာတွေပေါ် အိပ်ရသတဲ့ ဗျာ...အင်း...အင်း၊ အာရုံကျရာ မွေ့လျော်တယ်ဆိုတာ အာရမ္မဏသတ္တိပေါ့၊ အိပ်ပါစေ...အိပ်ပါစေ” ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ရသေ့သည် ဟိုသည် ငေးကြည့်ပြီးလျှင်...

“နေစမ်းပါဦး မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးရဲ့၊ ဒီမှာ လက်သမားရုံလာထိုးပြီး ဘာလုပ်နေတာတုံး” ဟု မေး လိုက်လေ၏။

“ဟောဟိုက တံတားကို ပြင်မလို့ ဗျာ”ဟု မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ပြော

လိုက်ရာ ရသေ့က...

“သာဓုဗျာ...သာဓု...သာဓု၊ တံတားကြီး ပြီးသွားတဲ့ အခါမှာ အလှူ ရှင် မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးလို့ ကမ္မည်းထိုးဗျာ” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

“ကမ္မည်းထိုးဖို့ အရေးမကြီးပါဘူး၊ တံတားမြန်မြန်ပြီးသွားဖို့ က အရေးကြီးတယ်” ဟု ဆိုကာ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် သူ၏ ဒိုင်းလွှဲကြီးနှင့် အလုပ်လုပ်နေလေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့က...

“တံတား ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းတဲ့ အကျိုးဟာ အတော့်ကို ကြီးမားတယ်၊ ဘယ်လောက် ကြီးမားတယ်ဆိုတာတော့ ဒါနဖလဝတ္ထု ပြန်ကြည့်ရဦးမယ်” ဟု ဆိုကာ ပြန်သွားလေတော့၏။ များ မကြာမီ၌ ကုန်စုံသူဌေး မောင်တေလေလည်း သတိရ လာပြီးလျှင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ထပြေးလေတော့၏။ ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက သူ၏ အနီးတွင် ဆော့နေသော မျောက်ကလေးအား...

“ဟေ့...မျောက်ကလေး၊ ဆာပြီလားကွ” ဟု ဆိုကာ ဓားလှီးမုန့်လေးကို ပစ်၍ ပေး လိုက်လေ၏။ မျောက်ကလေးသည် ကောက်ယူပြီးနောက် နမ်းကြည့်ကာ စားလေတော့၏။ ထို့နောက် မျောက်ကလေးသည် အနီးရှိ ခဲလုံးကလေးကို ကောက်ယူ၍ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးအား ပေါက် လိုက်လေတော့၏။ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် သဘောကျ၍ ‘တဟဲဟဲ’ ရယ်လေ၏။

“မျောက်ကလေး” ဟု မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ခေါ်လိုက်ပြန်လေ၏ ထိုသို့ ခေါ်ပြီးနောက်...

“မင်းကို မျောက်ကလေး မျောက်လေးလို့ ခေါ်နေတာ မကောင်းပါဘူးကွာ ၊ မင်းနာမည်တစ်ခုတော့ ပေးဦးမှ ၊ ဪ...သိပြီ သိပြီ၊ ဟောဒီ တံတားနာမည်ကိုပဲပေးလိုက်မယ်၊ ယနေ့ကစပြီး မျောက်ကလေးနာမ

ည် ပျောက် မောင်ပွေလီ နာမည်ရောက်” ဟု ပြောဆိုကာ မုတ်ဆိတ်ကြီး သည် အလုပ်ကို ဆက်၍ လုပ်နေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ပင် ရွာသားတစ်ဦး ရောက်ရှိ လာပြီးလျှင်

“ဒီမှာ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး၊ တံတားဆောက်တယ်ဆိုတာ အောက်ခြေ တိုင်က သိပ်အရေးမကြီးဘူးဗျ၊ တိုင်တွေ ယိုင်မသွားအောင် ခြေချုပ်တန်းတွေ ကြက်ခြေခတ် ရိုက်ဖို့ က အရေးကြီးတယ်၊ ခြေချုပ်တန်း မပါရင် ဘယ်လောက်ပဲ ခိုင်အောင် စိုက်ထားတဲ့ တန်းဖြစ်ပါစေ၊ တဖြည်းဖြည်း ရွဲ့ပြီး လိုက်တာပဲ” ဟု အကြံပေးလေ၏။ ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက...

“မှန်တာပေါ့ မောင်ရင်ရယ်၊ ဟောဟိုမှာ ခြေချုပ်တန်းလုပ်ဖို့ သစ်သားတွေကွဲ့၊ အဲဒီက သစ်သားနှစ်ချောင်းလောက် ညီသွားအောင် လွှဲကလေးနဲ့ တိုက်ပေးပါလားကွာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုလူက...

“ကျုပ်မအားဘူးဗျ၊ ရွာလယ်မှာ ကြက်ပွဲရှိတယ်၊ ဟိုဘက်ရွာက ‘စိန့်ချွန်း’ နဲ့ ဒီဘက်ရွာက ‘ငွေနား’ တို့ တွေ့ကြမှာ ၊ နှစ်ရွာလုံး မီးခိုးတိတ်လောင်းကြလိမ့်မယ်ဗျို့” ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့၏။

ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက မျောက်ကလေးဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ဟေ့မောင်ပွေလီ၊ မြင်ရဲ့ မဟုတ်လားကွ၊ လူတွေက သူများ အလုပ် လုပ်နေရင် ဝင်ပြီအကြံပေးတတ်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းကလေး ကူညီပါ ဆိုရင်တော့ ကူညီမယ့်လူ ရှားတယ်” ဟု ပြောဆိုကာ တခစ်ခစ် ရယ်လေ၏။ ထိုအခါ မျောက်ကလေး မောင်ပွေလီလည်း တခွီးခွီး အော်လေ၏။ သူ၏ တခွီးခွီး အော်သံသည် ရယ်ခြင်းလော၊ သို့မဟုတ် ငိုခြင်းလော ဟူသည် ကို မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် အတပ်မပြောနိုင်ပေ။

မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် ပျဉ်ပြားကို ဖြတ်ပြီးသောအခါ၌ ရွှေဘော်တို

က်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ အသက်(၅၀) အရွယ်ခန့်ရှိ သက္ကလပ်အင်္ကျီဝတ် ထားသော လူကြီးတစ်ယောက် ရောက်ရှိ လာပြီး...

“မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး တံတားဆောက်နေတယ်ဆိုလို့ လာကြည့်တာ၊ တံတားဆောက်တာဟာ လွယ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပညာကတော့ နည်းနည်းလိုတယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ ပညာရှိသလဲ ဆိုတော့ တံတားပျဉ် ရိုက်တဲ့ နေရာမှာ စေ့အောင် မရိုက်ရဘူး၊ မိုးနဲ့ ဆောင်းမှာ တော့ ကိစ္စမရှိဘူး၊ နွေလည်း ရောက်ရော အပူဒဏ်ကြောင့် ကျုံ့ပြီး ရုန်းကန်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီ အခါမှာ ရိုက်ထားတဲ့ သံချက်တွေနဲ့ ပြီး ပျဉ်တစ်ချပ်ကျွတ်၊ နှစ်ချပ်ကျွတ် ကနေပြီး နောက်ဆုံး တက်တက်ပြောင်တော့တာပဲ၊ နည်းနည်းလေး လက်တစ်လုံးစီ ချဲရိုက်ထားရင် မိုးတွင်းမှာ လည်း တံတားပျဉ်ပေါ်မှာ မိုး ရေမတင်တော့ဘူး” ဟု အကြံပေးလေတော့၏။ ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက...

“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ဒီရွာက သူကြီးနဲ့ တူတယ်” ဟု မေး လိုက်လေ၏။

“မှန်တာပေါ့ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးရယ်၊ လူကဲခတ် တယ်ကောင်းပါလား၊ ဒီလိုဗျ၊ ရိုးရိုးအရပ်သားနဲ့ သူကြီးနဲ့ က ဥပဓိရုပ်ချင်း ကွာတယ်၊ နဖူးရေ ခူးရေလည်း မတူဘူး” ဟု သူကြီးက ပြန်၍ ပြော လိုက်လေ၏။

“ကောင်းပါပြီ သူကြီးမင်းရယ်၊ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ အတိုင်း ပျဉ်တွေကို လက်တစ်လုံးစီခွဲရိုက်ပါ့မယ်၊ ဟောဒီ ပျဉ်ကလေးနှစ်ချပ်လောက် ရွှေဘော်ထိုးပေးသွားစမ်းပါ၊ ခင်ဗျားက ရွှေဘော်ထိုးနေရင် ကျုပ်က ဟောဟိုက တိုင်တွေ စရွေးဖောက်နိုင်တာပေါ့ဗျာ” ဟု မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ပြောလိုက်ရာ သူကြီးက...

“ဒါတော့ သည်းခံပါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး၊ ကျုပ်က အဲဒီလောက် ပင်ပင်

ပန်းပန်း အလုပ်မလုပ်ဖူးလို့ ပါ” ဟု ဆိုကာ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးအနီးမှ သုတ်ခြေတင်လေတော့၏။ ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် မျောက်ကလေးဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“မောင်ပွေလီ မြင်ရဲ့ မဟုတ်လား၊ လူတွေ လူတွေ၊ သူများ အလုပ် လုပ်နေရင် ကြားဖူးနားဝတွေနဲ့ လာပြီး ဆရာလုပ်တတ်ကြတယ်၊ လက်တွေ့လည်း လုပ်ခိုင်းရော ပြေးတော့တာပဲဟေ့” ဟု ပြောဆိုကာ ‘တဟားဟား’ရယ်လေ၏။ မျောက်ကလေး မောင်ပွေလီလည်း ‘တခွီးခွီး’ အော်လေ၏။

မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် သူ၏ အလုပ်ကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေလေ၏။ မျောက်ကလေး မောင်ပွေလီမှာ လည်း မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးအနီး၌ ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်၍ နေလေတော့၏။ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် မျောက်ကလေး မောင်ပွေလီနှင့် စကားပြောရင်း သူ၏ အလုပ်ကို တွင် တွင် ကျယ်ကျယ်ကြီး လုပ်လေတော့၏။ နောက်ရက်များ တွင် လည်း ရွာသားများ သည် မကြာခဏရောက် လာပြီးလျှင် မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးအား အမျိုးမျိုး အကြံပေး၍ ဆရာလာလုပ်ကြလေတော့၏။

တစ်နေ့သ၌ ရွာသားတစ်ဦးသည် မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး ရှိရာသို့ ရောက်ရှိ လာပြီးလျှင်...

“ဒီမှာ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးရဲ့ ၊ တံတားတစ်ခုမှာ အရေးကြီးဆုံးက လက်ရန်းပဲဗျ၊ လက်ရန်း မရှိရင် လျှောက်ရတဲ့ သူတွေအဖို့ အန္တရာယ်ကြီးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်ရန်းကို အမြင့်ကြီး လုပ်ထားရင်တော့ လျှောက်ရတဲ့ သူတွေအဖို့ တံတားကို ကျဉ်းတယ်လို့ ထင်တတ်တယ်ဗျ၊ လက်ရန်းကို နိမ့်နိမ့်ကလေး လုပ်ထားရင်လဲ ကလေးတွေ၊ မသိတတ်တဲ့ လူတွေအတွက် ဒုက္ခဖြစ်နိုင်ပြန်ရောဗျ၊ အဲဒါကြောင့် လက်ရန်းကိုတော့ မနိမ့်မမြင့်

မြင်သူတိုင်း တင့်အောင်တော့ လုပ်ဖို့ လိုတယ်နော်...”

ဟု အကြံပေးလေ၏။ ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက...

“မှန်တာပေါ့...ဟောဟို တံတားလက်ရန်း လုပ်ဖို့ ဖြတ်ထားတဲ့ တိုင်တွေ၊ နည်းနည်း ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ရှည်နေရင်တော့ မိတ်ဆွေပဲ ဖြတ်ပေးသွားစမ်းပါဦးဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုသူက...

“ကျွန်တော့်မိန်းမ မီးဖွားနေတယ်ဗျ၊ အဲဒါကြောင့် ပြန်လိုက်ဦးမယ်” ဟု ဆိုကာ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးအနီးမှ ခတ်သွက်သွက် ထွက်သွားလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် အသက်(၄၀) အရွယ်ခန့်ရှိ ဗိသုကာတစ်ဦး ရောက်လာလေ၏။

“ဒီမှာ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး ၊ တံတားဟာ ရှည်ရင်တော့ တဆက်တည်း လုပ်လို့ မကောင်းဘူး၊ ခါးညွတ်ပြီး ကျိုးတတ်တယ်၊ အဲဒီတော့ နှစ်ပိုင်း လုပ်ရမယ်၊ တစ်ပိုင်းက ခုံးတစ်ခုံးစီထားပြီး လုပ်ရမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ခုံးလုပ်ရသလဲဆိုတော့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုဟာ ကျိုးတတ်တယ်ဗျ၊ ဒါကြောင့် အရှည်ကို သူ့အပိုင်းနဲ့ သူပိုင်းပြီး တိုအောင် လုပ်ရတဲ့ သဘောပဲ၊ ကျုပ်ကလည်း ဗိသုကာဆရာဆိုတော့ မနေနိုင်ဘူးဗျာ၊ လာပြီး ပြောရတော့တာပဲ” ဟု ဗိသုကာဆရာက ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက...

..

“အခုလို ဗိသုကာဆရာနဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာစရာပဲ၊ ကျုပ်ဆောက်ရမယ့်တံတားကို ပုံစံအသေးလေးတစ်ခု ဟောဒီ သစ်တိုသစ်စကလေးတွေနဲ့ လုပ်ပြပါလားဗျာ...အဲဒီစကားလေးအတိုင်း ကျုပ်လုပ်ပါ့မယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဗိသုကာဆရာက...

“ခက်တယ်ဗျာ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကုဋီလက်ရန်းတစ်ခု အပ်ထားလို့ သွားပြီးလုပ်ရဦးမယ်” ဟု ပြောဆိုကာ ဟန်နှင့်ပန်နှင့် ထွက်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက...

“မောင်ပွေလီရေ... မြင်ရဲ့ မဟုတ်လား၊ လူဆိုတာ အဲဒါပဲကွာ ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့” ဟု ပြောလိုက်စဉ်၌ပင် မျောက်လေး မောင်ပွေလီလည်း တခွီးခွီး အော်လေတော့၏။

ထို့နောက်တွင် မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် တံတားတိုင်များကို ရေထဲ၌ ဆင်း၍ ပင်ပန်းခက်ခဲစွာ ခြေချုပ်တန်းများကို ရိုက်လေ၏။ အရေးကြီးဆုံးနေရာများ ၌ မူ လွန်ဖြင့် ဖောက်၍ ဝက်အူနှင့်စုပ်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ မိုးသည် သဲသဲမဲမဲ ရွာချလေတော့၏။

မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် မိုးရေထဲတွင် တစ်ကိုယ်တည်း အလုပ်လုပ်နေ၏။ မျောက်ကလေးသည် လည်း တံတားတိုင်ငုတ်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး အလုပ်လုပ်နေသည် ကို ကြည့်နေလေ၏။ ထို့ကြောင့် မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးရော မျောက်ကလေးပါ တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲ့ရွဲ့စိုလေ၏။ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် အလုပ်ပြီး၍ ချောင်းအတွင်းမှ သူ၏ လက်သမားရုံကလေးဆီသို့ ပြန်၍ တက်လာကာ မျောက်လေးအား...

“ဟေ့ မောင်ပွေလီ၊ မင်းကလည်း မိုးရေထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရတဲ့ ငါ့ကို အားနာပြီး မင်းပါ မိုးရေထဲမှာ ထိုင်ပေးနေတာကိုး၊ အဲဒီတော့ မင်းဟာ မျောက်စုတ် ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ လာ... လာ”

ဟု ခေါ်လိုက်ရာ မျောက်ကလေး မောင်ပွေလီသည် ပြေး လာပြီး မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး၏ ပခုံးပေါ်သို့ ခုန်၍ တက် လိုက်လေ၏။ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် မျောက်ကလေးအား လက်သမားရုံအတွင်းသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် သူ၏ မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးဖြင့် မျောက်ကလေး၏ တ

စံကိုယ်လုံးကို သုတ်ပေးလေတော့၏။ ထိုအခါ မျောက်ကလေး၏ ကိုယ်သည် အတော်အတန်ခြောက်သွေ့သွားသည် ဖြစ်ရာ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက...

“ရော့...”

ဟု ဆိုကာ မျောက်ကလေးအတွက် ငှက်ပျောသီးနှင့် မြေပဲစေ့များ ချပေးလေ၏။ ၎င်းကိုယ်တိုင်လည်း ဆန်ပြုတ်ပူပူတစ်ခွက် သောက် လိုက်လေ၏။ မျောက်ကလေး မောင်ပွေလီသည် အစာစားပြီးသောအခါ၌ တံတားတွင် ခင်းမည့် ပျဉ်ပြားတစ်ချပ်ကို မနိုင်တနိုင်မ၍ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးဘက်သို့ တွန်းချ လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ‘တဟားဟား’ရယ်ရင်း...

“ဟေ့ မောင်ပွေလီရ၊ တံတားပျဉ်တွေ ခင်းဖို့ ကျန်သေးတယ်လို့ မင်းက ပြောချင်တာလား၊ ငါသိပါတယ်ကွ၊ တံတားမပြီးခင်မှာ ဒါတွေ သွားခင်းလိုက်ရင် ရွာထဲကလူတွေ ဖြတ်ကြတော့မှာ ကွ၊ အဲဒီအခါမှာ ငါ့အနေနဲ့ အလုပ်လုပ်လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ပျဉ်တွေက နောက်ဆုံးမှ ခင်းရမှာ ”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏ ထိုနေ့-မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် တစ်နှစ် နှစ်နှစ်အတွင်း ကြီးထွား၍ အရိပ်အာဝါသ ရစေနိုင်သော အပင်များကို တောအတွင်းမှ ရှာ၍ ကိုင်းများ ချိုးလာကာ တံတား၏ ဟိုဘက်ထိပ် သည် ဘက်ထိပ်၊ ဘေးခပ်ကျကျ နေရာလောက်တွင် စိုက်ပျိုး လိုက်လေ၏။ မောင်ပွေလီလည်း ၎င်း၏ ပခုံးထက်တွင် စီးလျက် အလုပ်လုပ်ရာ၌ လိုက်ပါခဲ့လေ၏။

“ဒီအပင်တွေက အရိပ်ရတာပေါ့ကွာ၊ နောက်တော့ မင်းလည်း ဒီမှာ နေရမှာ ၊ မဖျက်စီးနဲ့ ၊ ကြားလား၊ လူတွေအတွက် မခိုးနဲ့ ကြားလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ပွေလီက ‘တခွီးခွီး’ အော်လေတော့၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ရက်ပေါင်းအတော်ကြာသော ညတစ်ည၌ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် လသာသာ၌ တံတားပျဉ်များကို အေးအေးဆေးဆေး ခင်းနေလေတော့၏။ မျောက်ကလေး မောင်ပွေလီမှာ လည်း ၎င်း၏ အနီးတွင် ဆော့၍ နေလေ၏။ လမှာ ထိန်ထိန်သာနေ၏။ လရောင်အောက်တွင် လူသား အဘိုးအိုတစ်ဦးက အလုပ်လုပ်နေ၏။ မျောက်ကလေးတစ်ကောင် ဆော့ကစားနေ၏။ တောအုပ်ကိုဖြတ်၍ တိုက်ခတ်လာသော လေနအေးကလေးသည် သုတ်ဖြူးလျက်ရှိ၏။ ချောင်းရေစီးသံမှာ လည်း ဂီတနှင့် မခြားရှိလှလေ၏။

မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် ကြည်နူး၍ ပီတိဖြစ်နေ၏။

“ဟေ့. . .မောင်ပွေလီ၊ မအိပ်သေးဘူးလားကွ၊ အရုဏ်မတက်ခင်မှာ ဟောဒီတံတားကြီး ပြီးသွားမှာ ၊ အဲဒီကျရင် ငါလည်း ခရီးဆက်ထွက်မှ မင်းနေခဲ့ပေတော့”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး၏ တူရိုက်သံသည် ချောင်းရေ၏ ဂီတသံကို စည်းလိုက်နေသည့်အလား အချက်ကျလှပေ၏။ အရုဏ်တက်၍ အရှေ့ဘက်ဆီမှ ရောင်နီပေါ်လာသောအခါ၌ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး၏ တံတားပျဉ်ခင်းသော အလုပ်မှာ လုံးဝပြီးစီးသွားလေ၏။ ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် သူ၏ ပစ္စည်းများကိုသိမ်း၏။ လက်သမား တဲကလေးကို ဖျက်၍ ရေမျှောပစ် လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မျောက်ကလေး မောင်ပွေလီအား ငှက်ပျောသီး တစ်ဖီးချပေးလိုက်ပြီးလျှင်. . .

“မောင်ပွေလီ. . .ဟောဒီ ပွေလီတံတားမှာ နေခဲ့ပေတော့” ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ရွာသူရွာသားများ သည် လုံးဝပြီးစီးနေသော တံတားကြီးကို မြင်လျှင် လာရောက်ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ထို့နောက်...

“တံတားကတော့ ကောင်းပါရဲ့ ၊ လက်ရာက နည်းနည်း ကြမ်းတယ်”

ဟူ၍ ပြောသူကပြော၏။

“ဟောဒီအဘိုးကြီးဟာ တံတားအောက်မှာ တန်းကြီးတွေ အပိုသက်သက် ရိုက်သွားတယ်၊ အတော့်ကို သစ်သားဖြုန်းချင်တဲ့ အဘိုးကြီးပဲ”

ဟု ပြောသူကပြော၏။ တစ်ယောက်ကလည်း...

“တံတားလက်ရန်းကို တစ်ဆက်တည်း လုပ်လို့ ရရဲ့ သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ခုံးကြီးနှစ်ခုံး လုပ်ထားတာလဲ”

ဟု ဆို၏။ ရွာသားတို့ သည် တံတားနှင့် တံတားပြင်သွားသော မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးကို အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ကဲ့ရဲ့ အပြစ်တင်ကြလေ၏။ သိုရာတွင် သူတို့ အားလုံးသည် ထိုတံတားမှ ပင် ဖြတ်သန်းရလေတော့၏။

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်သွားပြီး သုံးနှစ်ခန့်ကြာလာသော အခါ၌ မုတ်ဆိတ်ဖြူ အဘိုးကြီးသည် ခရီးလှည့်လည်သွားလာရင်း ထိုဒေသအနီးသို့ ပြန်လည် ရောက် လာလေတော့၏။ ထိုတံတားမှ ဖြတ်ကူး၍ သူ၏ ခရီးကို ဆက်ရန် ဖြစ်လေ၏။ တံတားကို လှမ်း၍ မြင်နေသော နေရာသို့ ရောက်လျှင် ခေတ္တရပ်၍ တံတားကို လှမ်းမျှော် ကြည့်ရှုလေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်ရှုရာ တံတား၏ ထိပ်တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် လူများ စုရုံးစုရုံး လုပ်နေသည် ကိုတွေ့ရလေ၏။ သူသည် ထိုသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုပြီးနောက် တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာခဲ့ရာ တံတားထိပ်တွင် ထောင်ထားသော အောက်ပါစာတန်းကိုတွေ့ရ၏။



ဤတံတား ပြန်လည်ပြုပြင်သော ကုန်ကျစရိတ်မှာ ကျပ်ငွေ သုံးသိန်းငါးသောင်းခြောက်ထောင်လေးရာသုံးဆယ့်နှစ်ကျပ်နှင့် သုံးပြားတိတိ ကုန်ကျခဲ့ပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကုန်ကျစရိတ်ကို ပြန်လည်ဖြည့်စွက် ရန်အတွက် ဤသွားသားမှ အပ မည်သူမဆို နှစ်ပြားပေးဆောင်ရပါမည်။

ပုံ

တံတားစောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့

မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် ထိုစာကို ဖတ်ပြီးနောက်...

“ဒီတံတားကို ငါဆောက်တာပါ။ သူတို့ လည်း တစ်ပြားမှ မကုန်ဘူး၊ ဘယ်လို ကုန်ကျစရိတ်က သုံးသိန်းငါးသောင်းခြောက်ထောင်လေးရာ သုံးဆယ့်နှစ်ကျပ်နဲ့ သုံးပြား ကုန်ရတာတုံး၊ ငါ့မှာ လည်း တစ်ပြားမှ မပါ တော့ဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြတ်ရပါမလဲ၊ အင်းလေ... ဒီတံတားကြီးကို ငါဆောက်ခဲ့ကြောင်း ရှင်းပြရင်တော့ ရတန်ကောင်းပါရဲ့ ” ဟု တစ်ကိုယ်တည်းရေရွတ် လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် လျှောက်လာခဲ့ရာ တံတားထိပ်သို့ရောက်လေ၏။

ထိုအခါ တံတားထိပ်တွင် ထိုင်စောင့်နေသော တံတားစောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့၏ အကြီးအကဲဆိုသူက...

“ဘယ်လိုလဲ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး ဒီတံတားကို ဖြတ်မလို့ လား၊ ဒီစာကို ဖတ်လိုက်ဦး၊ ပြီးရင် ငွေနှစ်ပြားလာထည့်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် ထိုသူအား လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုသူမှာ တစ်ခါက တံတားဆောက်ရကောင်းလားဟု အပြစ်ရှာကာ မိမိအား ဓားနှင့်ထိုးသတ်ရန် ကြံစည်ခဲ့သော ကုန်စုံသူဌေး

မောင်တေလေဖြစ်ကြောင်း
ကောင်းစွာမှတ်မိသွားလေတော့၏။

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည်

ထိုအခါ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက . . .

“ဪ. . .တခြားလူအောက်မေ့တယ်၊ မောင်ရင်ကိုး၊ ကျုပ်ကိုတော့
မောင်ရင် ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါတယ်နော်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ တေလေက . . .

“ကျုပ် . . .ခင်ဗျားကို မသိဘူး၊ သိခဲ့ရင်လဲ မရဘူး၊ ကျုပ်တို့ ကိုယ်တိုင်
ထုတ်ထားတဲ့ စည်းမျဉ်းကို ကျုပ်တို့ က လေးစားရလိမ့်မယ်၊ စာမှာ က
ဤရွာသူရွာသားမှ အပ မည်သူမဆို ပိုက်ဆံနှစ်ပြား ပေးရမည်ဆိုတဲ့ အ
ချက်ပါနေတယ်”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

“ဒီတံတားကြီးကို ငါဆောက်ခဲ့တာကွ၊ ငါ့ကိုတော့
ဖြတ်ခွင့်ပေးပါကွာ၊ ပိုက်ဆံလည်း မပါလို့ ပါ၊ ပိုက်ဆံအစား ဟောဒီ ဓား
လှီးမုန့်ယူကွာ”

ဟု ဆိုကာ သူ၏ အိတ်အတွင်းမှ ဓားလှီးမုန့်လေးတစ်ခုကို ထုတ်၍
တေလေ၏ စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေး လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အနီးအနားမှ
ရွာသားများ သည် ပိုက်ဆံအစား ဓားလှီးမုန့်ပေးသည် ကို အလွန်ရယ်စာ
ကောင်းသော ပြက်လုံးတစ်ခုသဖွယ် ‘ဝါးခနဲ’ ရယ်မောကြလေ၏။ တေ
လေသည် မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီး ချပေးသော ဓားလှီးမုန့်ကိုကောက်ယူ၍ . . .

“ဟိုမှာ စာကို သေသေချာချာဖတ်၊ ပိုက်ဆံနှစ်ပြားပေးရမယ်ပဲပါတ
ယ်၊ ဓားလှီးမုန့်ပေးရမယ်လို့ မပါဘူး၊ ခင်ဗျား ဓားလှီးမုန့် ဘာလုပ်ရမှာ
လဲ” ဟု ဆိုကာ ဓားလှီးမုန့်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ရာ အနီးရှိ သစ်ပင်ပေါ်သို့

သွား၍ တင်လေတော့၏။ ထိုအခါ ရွာသူရွာသားများ သည် ‘ဝါးခနဲ’ ရယ်
မောကြပြန်၏။

မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် အတော်ပင် စိတ်အိုက်၍ သွားလေ၏။

“ဒီတံတားကြီးကို မောင်ရင်တို့ ရွာက တစ်ယောက်မှ ပြင်မယ့်လူ မရှိ
လို့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ပြင်ခဲ့ရတာပါ...”

ဟု မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ပြောလိုက်ရာ ရွာသားများ သည်
ရယ်မောကြပြန်၏။

ထိုအခါ ရွာသားတစ်ဦးက...

“ဘဏ္ဍာရေးမှူး...လာစမ်းပါဦး၊ ဟောဟို အဘိုးကြီးက တံတားကြီး
ကို သူတစ်ယောက်တည်း ဆောက်တာလို့ ပြောနေတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ အနီးရှိ တဲအတွင်းမှ ဘဏ္ဍာရေးမှူး ဆိုသူသည် စာရင်းစာအုပ်ကို ဖွင့်ပြသဖြင့် မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးလည်း ထိုစာရင်းစာအုပ်ကို ငုံ့၍ ကြည့်လိုက်ရာ ဝင်ငွေ ထွက်ငွေ နှစ်ပိုင်းပိုင်း၍ ပြထားသော စာရင်းကို တွေ့ရလေ၏။ ထွက်ငွေဘက်တွင် တံတားကြီး ဆောက်လုပ်ကုန်ကျငွေ အသေးစိတ်ကို ဖော်ပြထား၏။ ထိုသို့ဖော်ပြထားရာတွင် တံတားပျဉ်ခင်းရန် ခြောက်နှစ်ပျဉ်တန်ပေါင်းနှင့် ငွေတစ်သိန်း ပြထားသည် ကို တွေ့ရလေ၏။ လက်ရန်းခုံများ ၏ ကုန်ကျစရိတ်များကိုလည်း ပြထားလေ၏။ ထိုအထဲတွင် လက်သမားခငွေ ခုနစ်ထောင် ပြထားလေ၏။

“မောင်ရင်တို့ ဟာတွေဟာ တစ်ခုမှ လည်း မဟုတ်ပါလား၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း လုပ်ခဲ့တာပါ။ မောင်ရင်တို့ ဝယ်တာဆိုလို့ လဲ သံတိုကလေး တစ်ချောင်းတောင် မပါဘူး၊ ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်ကြတာတုံး၊ မောင်ရင်တို့ ဥစ္စာ မျက်နှာပြောင်လှချည်လား”

ဟု မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ပြောလိုက်ရာ ဘဏ္ဍာရေးမှူးဆိုသူက...

“စလုပ်ကတည်းက စာရင်းနဲ့ အင်းနဲ့ လုပ်ထားတာတွေဗျ”

ဟု ဆိုလေတော့၏။

“ခက်တော့တာပဲဒီတံတား ဆောက်တုန်းက မောင်ရင်တို့ ရွာသားတွေ တစ်ယောက်မှ လည်း မလာကြပါဘူး၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း လုပ်ခဲ့ရတာပါ။ အဲ...အဲ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကျုပ်နားမှာ မောင်ပွေလီဆိုတဲ့ မျောက်ကလေးတစ်ကောင်တော့ ရှိတယ်”

ဟု မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ပြောလိုက်ရာ ရွာသားများ သည် ဝိုင်းဝန်းရယ်မောကြပြီးနောက်...

“အဘိုးကြီး ပုံပြောကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ပြောတာကို ဟုတ်ပါတယ်လို့ ထောက်ခံမယ့်လူ တစ်ယောက်တစ်လေ ရှိရင်တော့ ခင်ဗျားကို အလကား ကူးခွင့်ပေးမယ်”

ဟု ရွာသားတစ်ဦးက ပြောလိုက်ရာ တံတားကြီး၏ ကြီးကြပ်ရေးမှူး မောင်တေလေက

“ဟုတ်တယ် အဘိုးကြီး ၊ ခင်ဗျားဘက်က ခင်ဗျားပြောတာကို လက်ခံမယ့် လူတစ်ယောက်ရှိရင် ဟောဒီတံတားကို ပိုက်ဆံနှစ်ပြား မထည့်ဘဲ တစ်ခေါက်တော့ ဖြတ်ခွင့်ပေးလိုက်ပါ့ မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် အခက်တွေ့သွားလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ မှာ ပင် မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး၏ လက်ကို ခဲကလေးတစ်လုံး လာရောက်ထိမှန်လေ၏။ ထို့ကြောင့် မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် သစ်ပင်ပေါ်သို့ မော့၍ ကြည့်လိုက်ရာ သစ်ပင်ခွကြားတွင် ဓားလှီးမုန့်ထိုင်စားနေသော မျောက်ကလေး မောင်ပွေလီကိုဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာ တွေ့

ရလေတော့၏။

စောစောက တံတားကြီးကြပ်ရေးမှူး လွှင့်ပစ်လိုက်သော ဓားလှီးမုန့်ကို သစ်ပင်ပေါ်မှ မောင်ပွေလီ ရရှိသွားခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက...

“ဟောဟိုမှာ ကျုပ်ဘက်က သက်သေတော့ရပြီ၊ ကျုပ်အလုပ်လုပ်တုန်းက ကျုပ်အနားမှာ သူအမြဲတမ်းရှိတယ်၊ မောင်ပွေလီ လာခဲ့ပါဦးကွ”

ဟု ခေါ်လိုက်ရာ မျောက်ကလေးသည် ခုန်ပေါက်၍ ပြေးဆင်းသွားပြီးလျှင် မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး၏ ပုခုံးပေါ်သို့တက်၍ ခွထိုင်လေတော့၏။ ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက...

“မြင်ကြပြီ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ပြောတာ ယုံပြီလား၊ ကျုပ်မှာ သက်သေရပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရွာသားများက

“အဘိုးကြီး၊ ခင်ဗျားကို ကူးခွင့်မပေးနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ ပြောတာက ဒီတံတားကို ခင်ဗျားဆောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သက်သေခံ လူတစ်ယောက်လို့ ပြောတာ၊ ခင်ဗျားဥစ္စာက လူမှ မဟုတ်ဘဲ မျောက်ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် တဟဲဟဲရယ်၍ ...

“မှန်တာပေါ့ ငါ့လူတို့ ရာ၊ ကျုပ် မဖြတ်တော့ပါဘူး၊ ကျုပ်ဒီတံတားကို ဆောက်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုလည်း ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရုပ်သိမ်းလိုက်ပါပြီ၊ ကျုပ်လေ သိပ်ကိုမှားပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ များ အဲဒီလို ပြောမိမှန်းမသိဘူး”

ဟု ဆိုကာ လာလမ်းအတိုင်း လှည့်၍ ပြန်သွားလေ၏။ မျောက်က

လေး မောင်ပွေလီက အဘိုးကြီး၏ ပခုံးကို သူ၏ လက်ဖြင့် ကုတ် လိုက်
လေ၏။ ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက...

“မောင်ပွေလီရဲ့ . . . မင်းကလဲ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ကုတ်နေရတာတုံး၊
ဪ. . . သိပြီ သိပြီ၊ ဘယ်ကိုသွားမလို့ လဲလို့ မေးနေတာလား၊
ပြောရမှာ ပေါ့ ငါ့လူရာ၊ ဒီလိုကွ”

ဟု ဆိုကာ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် အောက်ပါအတိုင်း ရေရွတ်ပြော
ဆိုလေတော့၏။

“လူဆိုတာ ကောင်းကင်ရဲ့ စကားကို နားထောင်ရမယ်”

“ကောင်းကင်ဆိုတာ မျှတမှုရဲ့ သင်္ကေတပဲ”

“ကောင်းကင်ဆိုတာ ဘာမှ မရှိတဲ့ အနေနဲ့ ရှိနေတဲ့ အရာ တစ်ခုဖြစ်
တယ်”

“သူဟာ မျှတမှုကို အမြဲလိုလားတယ်”

“ပြီးတော့ သူဟာ လောကရဲ့ ဟန်ချက်တစ်ခုပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“လူတွေ တရားမဲ့လာတဲ့ အခါမှာ လောကရဲ့ ဟန်ချက်ဟာ တိမ်းယိ
မ်းသွားတတ်တယ်”

“အဲဒီလို ဟန်ချက် တိမ်းယိမ်းသွားရင် ကောင်းကင်ဟာ စိတ်ဆိုးချင်
ဆိုးမယ်”

“ဒါမှ မဟုတ် ငိုကြွေးရင် ငိုကြွေးလိမ့်မယ်”

“ကောင်းကင် စိတ်ဆိုးရင် ဖြစ်စေ၊ ငိုကြွေးရင်ဖြစ်စေ၊ လူတွေအတွက်
ကြီးမားတဲ့ ကပ်ဆိုးကြီးတွေ ပေးတတ်တယ်လို့ ရှေးကလူကြီးတွေ
ပြောဖူးတယ်”

“အဲဒါကြောင့် လူတွေရဲ့ ရှောင်လိုပြေးရမယ် မောင်ပွေလီရေ”

မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး ရေရွတ်နေသောအခါ၌ မျောက်ကလေးမောင်ပွေ
လီသည် ‘တခွီးခွီး’ အော်လေတော့၏။

ထို့နောက်တွင် ကား မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့် မျောက်ကလေး မောင်ပွေ
လီတို့ သည် လူသူအရောက်အပေါက် နည်းသော တောကြီး မျက်မည်း
အတွင်းသို့ အပြီးအပိုင် ဝင်သွားကြလေတော့သတည်း။

*